

1943
2013

«Wołyń» – moje stanowisko

10 lat temu, w Pawliwci (pol. Poryck), byliśmy bardziej naiwni i optymistyczni. Wydawało się, że 70. rocznica tragedii wołyńskiej będzie zwykłą formalną rocznicą. Okazało się jednak, że zbyt wysoko oceniliśmy swoje możliwości. Znowu przed nami „betonowy” mur wzajemnego niezrozumienia. W fantasmagorycznej pałacie wzajemnych podejrzeń i obelg, intencji i ambicji geopolitycznych, z anemią ukraińskiej państwowości i narodowego zwątpienia w tle, taka prosta sprawa, jak wzajemne wybaczenie, nabiera niewyobrażalnie skomplikowanego wymiaru. Poszukując własnej, tylko swojej prawdy, zapominamy o głównej intencji – poprosić o wybaczenie i wybaczyć.

Wydawałoby się, że w beznadziejności dwóch osobnych dialogów – polskiego i ukraińskiego – nie widać światła w końcu tunelu. Ale, jak to zwykle bywa, prawda leży gdzieś niedaleko. Kołem ratunkowym w tej sytuacji, mogą stać się słowa człowieka, który bez komplikowania i demonizowania problemu, nie boi się wskazać wyjście. Mamy wielką nadzieję, że ta chrześcijańska postawa, będzie dla nas wszystkich tym światłem, które pomoże znaleźć prawdę.

Proponujemy Państwu uwadze tekst diakona Piotra Siwickiego pod tytułem „Wołyń” – moje stanowisko.

str. 2

«Волинь» – моя позиція

10 років тому у Павлівці ми були більш наївні і оптимістичні. Здавалося, що 70-а річниця Волинської трагедії буде звичайною формальною річницею. Проте виявилось, що ми занадто переоцінили свої можливості. Ми знову стоїмо перед глухим муром взаємного нерозуміння. У фантазмагоричній палітрі взаємних підозр та образ, геополітичних інтенцій та амбіцій, на фоні анемії української державності та національної зневіри, така проста sprawa, як взаємне пробачення, набуває немислимо ускладненого виміру. У пошуках власної, тільки своєї правди, ми забуваємо про основну інтенцію – попросити вибачення і вибачити.

Здавалося б, що у безвиході і мороці двох окремих діалогів, польського і українського, не видно світла в кінці тунелю. Але, як це завжди буває, істина лежить поряд. Рятівним колом у цій ситуації можуть стати слова людини, яка не побоялася, не ускладнюючи і не демонізуючи проблему, показати вихід. Маємо велику надію, що цей суто християнський підхід буде для всіх нас тим світлом, яке допоможе знайти Правду.

Пропонуємо Вашій увазі текст діякона Петра Сивицького під назвою «Волинь» – моя позиція».

Європейська Україна:
гра в кості
Europejska Ukraina: gra
w kości

Різні правди.
Różne prawdy.

str. 3

Igor Kisteczok: «Як
молюся, так і малюю»
Igor Kisteczok: „Jak się
modłę, tak i rysuję”.

У шість років я отримав
благословення від ксьондза.
W wieku sześciu lat dostałem
błogosławieństwo od księdza.

str. 4

90-річчя з дня народження
Віслави Шимборської
90 rocznica urodzin
Wisławy Szymborskiej

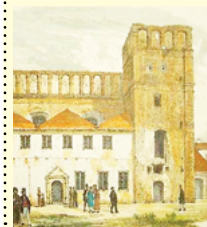
«Кіт у порожній оселі».
«Kot w pustym mieszkaniu».

str. 5

Загадковий малюнок
луцької синагоги
Tajemniczy rysunek
łuckiej synagogi

Зображена вона
з фотографічною точністю.
Narysowano ją
z niemal fotograficzną precyzją.

str. 8

Чудові дні
в Леґіоніві

Wspaniałe dni
w Legionowie

Нові емоції, нові друзі.
Nowe emocje, nowi przyjaciele.

str. 9

Наш
передплатний
індекс: 49053

«Wołyń» – moje stanowisko

Moje stanowisko – to stanowisko chrześcijanina i Ukraińca. Chrześcijanina – wiernego i duchownego Ukraińskiego Kościoła Greckokatolickiego. Ukraińca, który zalicza siebie nie do nacjonalistycznej, ale do chrześcijańsko-konserwatywnej szkoły myśli społeczno-politycznej, który chyli głowę przed postaciami Wacława Lipińskiego [Wiaczesław Łypynський, 1882-1931] i Andrzeja Szeptyckiego, a nie Dymitra Doncowa czy Stefana Bandery.

Jako chrześcijanin nie uznaję zasady odpowiedzialności zbiorowej. „Przyznawać się” i kajać winni ci, którzy popełnili zbrodnie, naruszając Boże przykazanie „Nie zabijaj”. Jeśli chodzi o ludzi nie mających udziału w zbrodniach, to wystarczy, że nie będą zbrodni negować, wybielać, usprawiedliwiać i przemilczać, a zbrodniarzy gloryfikować jako bohaterów. W każdym katechizmie, a nawet w katechizmowym rozdziale modlitewnika, można znaleźć listę tak zwanych cudzych grzechów cudzych:

1. Nakazywać grzech;
2. Nakłaniać do grzechu;
3. Doradzać popełnienie grzechu;
4. Zezwalać na grzech;
5. Pomagać w grzechu;
6. Nie karać za grzech;
7. Bronić grzechu;
8. Pochwalać grzech;
9. Milczeć w obliczu grzechu.

Zatem ten, kto osobiście nie mordował, powinien tylko powstrzymać się od popełniania owych grzechów cudzych. Oczywiście, byłoby to godne pochwały, gdyby ponadto każdy, kto ma taką możliwość, zaangażował się w proces „gojenia ran” poprzez wspólną modlitwę, pomoc dla rodzin ofiar w porządkowaniu miejsc pochówku i tak dalej. Jednocześnie musimy mieć świadomość, że działalność OUN-B i „drugiej” UPA była zjawiskiem stricte regionalnym i absolutna większość Ukraińców (ówczesnych i współczesnych) nie miała i nie ma nic wspólnego z wydarzeniami „wołyńskimi” czy raczej „wołyńsko-halickimi”. Większość Ukraińców, o ile potrzebuje moralnego oczyszczenia (a ono potrzebne jest każdemu, bo wszyscyśmy grzeszni), to nie w związku z „Wołyniem”.

Jako Ukrainiec nie zgadzam się na podział ofiar na lepsze i gorsze, to jest, odpowiednio, zamordowane w ramach „okrutnego ludobójstwa” i „sprawiedliwego odwetu”. Niechże tych pierwszych będzie więcej niż drugich, niech rzeczywiście działania OUN i UPA będą ludobójstwem, a działania polskich „mścicieli” – „tylko” zbrodniami wojennymi: dla niewinnego, spokojnego człowieka to zupełnie obojętne, czy zabijają go w ramach „ludobójstwa” czy „zbrodni wojennej”. Jestem także zasadniczo przeciwny temu, aby problematykę moralną związaną ze zbrodniami ukraińskich integralnych nacjonalistów sprowadzać wyłącznie do mordów na ludności polskiej. Niestety, obecnie jesteśmy tego świadkami: w różnych oświadczeniach ukraińskich hierarchów kościelnych i działaczy społecznych mówi się o mordowaniu Polaków (nie do końca wiadomo przez kogo), ich autorzy i sygnatariusze wyciągają do Polaków rękę, nawet „przebacają i proszą o przebaczenie” – natomiast kwestia ukraińskich ofiar OUN-B przez wyżej wymienionych przedstawicieli ukraińskiej elity jest po prostu ignorowana. We współczesnej Ukrainie szerokim echem w tej sprawie odbija się chyba tylko głos tak zwanych antyfaszystów, stąd też zapewne wziął się pogląd p. M. Szumady, że oskarżanie „nacjonalistycznego ruchu” o eksterminację także Ukraińców, to „tradycyjne i zawsze

fałszywe” dzieło Moskwy. Tak, jak gdyby to, co pisał Metropolita Andrzej w 1942 roku o „zabójstwie brata-współobywatela”, jak gdyby powojenne wspomnienia melnykowców i bulbowców o brutalnym eksterminowaniu konkurencji politycznej przez banderowców – wszystko to wyszło spod moskiewskiej ręki. Jest to albo naiwność najwyższego stopnia, albo moralna zdrada tych Ukraińców, którzy zginęli za to, że chcieli Ukrainy „nie takiej” lub z niewłaściwym „Wodzem” na czele. Jest to, świadome lub nie, fałszowanie ojczywej historii. Szkoda, że przykładają do tego rękę także przedstawiciele Kościołów – ponieważ właśnie Kościół Chrystusowy jest powołany do roli moralnego drogowskazu społeczeństwa, a przedmiotowy problem, oprócz swego czysto historycznego aspektu (który zresztą sam w sobie posiada duże znaczenie wychowawcze), ma również aspekt bardzo współczesny. We współczesnej Ukrainie działają przeciw siły polityczne, które odwołują się do tradycji i ideologii integralnego nacjonalizmu. Redukując wszelkie moralne kontrowersje wokół tegoż nacjonalizmu do „konfliktu ukraińsko-polskiego”, nie odcinając się w porę od integralnego nacjonalizmu jako takiego, przedstawiciele Kościołów ryzykują chociażby tym, iż w przypadku rażących różnic pomiędzy nacjonalistyczną władzą a Kościołem, kiedy Kościół ze względu na swoje fundamentalne zasady powie nacjonalistycznej władzy Non possumus! – nie otrzyma należytego wsparcia od swych własnych wiernych, którym w swoim czasie nie podano odpowiedniej szczepionki przeciwko nacjonalistycznemu wirusowi.

Na koniec przypomnę jeszcze pewne wydarzenie z września 1939 roku. W wiosce Krosienko (ukr. Korosno) w pobliżu Przemyśla miejscowi Ukraińcy, wykorzystując moment anarchii po wtargnięciu Sowietów, ograbili tamtejszych polskich kolonistów. Ot, „było wasze – teraz nasze”. Ograbili tylko, nie zabijali. Gdy jednak dowiedział się o tym błogosławiony Emilian Kowcz (1884-1944), proboszcz Przemyśla i Krosienka, jego reakcją była jasna i jednoznaczna: mówiąc ludziom, że w ten sposób pokazali daremność jego pracy duszpasterskiej („ja was wychowywałem na dobrych ludzi, dobrych Ukraińców – a wychowałem hołotę”), polecił zwrócić zabrane rzeczy.

A nie był to chruń czy „ugodowiec” – to był kapelan Ukraińskiej Armii Halickiej, działacz okresu międzywojennego, wielokrotnie represjonowany przez polskie władze. Ciekawe, jakimi słowami określiliby winnych masowych mordów cywilnej ludności, gdyby dożył do lat 1943-1944 na wolności? Można przypuszczać, że te słowa nie byłyby łagodniejsze, niż owe z 1939 roku. I ta „linia” kapłana-męczennika Emiliana, wraz z nauczaniem Metropolity Andrzeja, jest dla mnie niezawodnym drogowskazem, gdy mówimy o ocenie tragicznych wydarzeń lat czterdziestych.

Diakon Piotr SIKICKI
Tekst ukazał się na stronie <http://ruthenus.blogspot.com/>
Wersja polskojęzyczna, powstała z inicjatywy
Pana Wiesława Tokarczuka

«Волинь» – моя позиція

Моя позиція – позиція християнина і українця. Християнина – вірного і священнослужителя Української Греко-Католицької Церкви. Українця, який зараховує себе не до націоналістичної, а до християнсько-консервативної школи суспільно-політичного мислення, який схиляє голову перед постатями В'ячеслава Липинського і Андрея Шептицького, а не Дмитра Донцова чи Степана Бандери.

Як християнин не визнаю колективної відповідальності. «Признаватися» і каятися мали б ті, що скоїли злочини, порушуючи Божу заповідь «Не вбивай». З непричетних досить, коли не будуть злочинів заперечувати, вибілювати, виправдовувати, замовчувати, а злочинців прославляти як героїв. У кожному катихизмі, навіть у катихизмовій частині молитовника, знайти можна перелік т.зв. чужих гріхів:

1. Наказувати гріх
2. Спонукувати до гріха
3. Дораджувати до гріха
4. Дозволяти на гріх
5. Допомогати до гріха
6. Не карати за гріх
7. Гріх боронити
8. Гріх хвалити
9. На гріх мовчати.

Отож, хто сам не мордував, мав би лише стриматися від отого чужого гріха. Звичайно, похвалено було б крім того – в кого є змога – включитися в процес «вигоювання ран» через спільну молитву, допомогу родинам жертв у впорядкуванні місць поховання тощо. Треба водночас мати свідомість, що діяльність ОУН-Б та «другої» УПА була суто регіональним явищем і абсолютна більшість українців (тодішніх і теперішніх) зовсім непричетна до «волинських» чи пак «волинсько-галицьких» подій. Отож більшості українців, якщо треба морально очищуватися (а це потрібно кожному, адже всі ми грішні), то не у зв'язку з «Волинню».

Як українець, не погоджуюся на поділ жертв на кращі й гірші, тобто, відповідно, вбиті в рамках «жорстокого геноциду» та «справедливої відплати». Хай перших було більше за других, хай і дійсно дії ОУН та УПА були геноцидом, а дії польських «месників» – «лише» воєнним злочином: невинний, мирний людині зовсім байдуже, чи її вбивають у рамках «геноциду» чи «воєнного злочину». Я також принципово проти того, щоби моральну проблематику, зв'язану зі злочинами українських інтегральних націоналістів, зводити лише до вбивств польського населення. На жаль, ми зараз є свідками цього: у різних заявах українських церковних ієрархів і суспільних діячів, мовиться про вбивства поляків (не зовсім ясно ким), автори й «підписанти» простягають полякам руку, навіть «просять і просять прощення». Питання ж українських жертв ОУН-Б вищеназваними представниками української еліти просто ігнорується. У сучасній Україні про це резонансно говорять, мабуть, лише т.з. антифашисти, звідти ж, певно, і в самого п. М. Шумаді таке переконання, що, мовляв, звинувачення «націоналістичного руху» у винищенні також українців – це «традиційне і завжди брехливе» діло Москви. Нібито, писане Митр. Андреем у 1942 р. про «вбивство брата-громадянина», нібито,

післявоєнні мельниківські та бульбівські спогади про жорстоке винищення бандерівцями політичної конкуренції – це московських рук справа. Це або вищого сорту наївність, або моральна зрада тих українців, які загинули за те, що хотіли України «не такої» чи не тим самим «Вождем» очолоної. Це, свідоме чи ні, фальшування рідної історії. Прикро, що до такого прикладають руку і представники Церков – адже Церква Христова якраз і покликана бути моральним орієнтиром суспільства, а дане питання, крім суто історичного аспекту (який, утім, має сам по собі чимале виховне значення), має і аспект цілком сучасний. Адже в сучасній Україні діють політичні сили, які посилюються на традиції та ідеологію інтегрального націоналізму. Зводячи всі моральні контрверсії до вкола цього ж націоналізму до «українсько-польського конфлікту», не відмежовуючися вчасно від інтегрального націоналізму як такого, представники Церков ризикують хоча б тим, що на випадок яскравих розходжень між націоналістичною владою і Церквою, коли Церква, з огляду на основні свої принципи, скаже націоналістичній владі Non possumus! – не отримає належної підтримки з боку власних вірян, яким у свій час не було надано відповідної вакцини проти націоналістичного вірусу.

Накінєць нагадаю ще одну подію з вересня 1939 р. У с. Коросно біля Перемишля місцеві українці, користуючися моментом анархії після вторгнення советів, пограбували тамошніх польських колоністів. От, «було ваше – тепер наше». Пограбували тільки, не вбивали. Проте коли довідався про це бл. Омелян Ковч (1884-1944), парох Перемишля і Коросна, його реакція була ясна і недвозначна: сказавши людям, що таким чином вони виявили марність його душпастирської праці («я вас виховував на добрих людей, добрих українців – а виховував голоту»), наказав віддати забрані речі. А не був це «хрунь» чи «угодовець» – це був колишній капелан УГА, діяч міжвоєнного періоду, неодноразово репресований польськими властями. Цікаво, якими словами окреслив би винуватців масових убивств мирного населення, коли б дожив до 1943/44 р. на волі. Можемо припускати, що ці слова не були б лагіднішими, ніж ті з 1939 р. І саме ця «лінія» священномученика Омеляна, разом із ученням Митрополита Андрея, є для мене надійним дороговказом, якщо ідеться про оцінку трагічних подій сорокових років.

Диякон Петро СИВИЦЬКИЙ
Текст був опублікований на сайті
<http://ruthenus.blogspot.com/>
Польськомовна версія з'явилася з ініціатииви
Вєслава Токарчука

Спільний проект харківського театру «Арабески» та люблінського театру «Scena Prapremier InVetro»

Europejska Ukraina: gra w kości

W zeszłym tygodniu do Łucka z wizytą przyjechali przedstawiciele Inicjatywy Społecznej Uczczenia Pamięci Ofiar Tragedii Wołyńskiej 1943 roku. W programie wizyty znalazły się modlitwa we wsi Pawliwka (dawny Poryck), seminarium „Do zjednoczonej Europy poprzez pojednanie” oraz wspólny polsko-ukraiński projekt teatralny.

Zadanie na przyszłość?

W sobotę 6 lipca na Wschodnioeuropejskim Uniwersytecie Narodowym im. Łesi Ukrainki odbyło się spotkanie z przedstawicielami Inicjatywy Społecznej Uczczenia Pamięci Ofiar Tragedii Wołyńskiej 1943 roku.

Udział w tej Inicjatywie brali przedstawiciele polskiej i ukraińskiej inteligencji: działacze społeczni, politycy, dziennikarze, naukowcy. Rano 6 lipca wzięli oni udział w modlitwie ekumenicznej we wsi Pawliwka. Następnie przyjechali do Łucka gdzie zaplanowane były konferencja prasowa i seminarium „Do zjednoczonej Europy poprzez pojednanie”.

Do zgromadzonych na Wydziale Historycznym WUN przemówili rektor prof. Igor Kocan, prorektor Ukraińskiego Uniwersytetu Katolickiego prof. Myroslaw Marynowycz, redaktor naczelny „Gazety Wyborczej” Adam Michnik, przewodniczący Forum Polsko-Ukraińskiego Henryk Wujec, europoseł, prezes partii Polska Jest Najważniejsza Paweł Kowal oraz dyrektor Ukraińskiego Instytutu Badań nad Holokaustem „Tkuma” Igor Szczupak.

Podczas tych przemówień poruszono tematy porozumienia, polsko-ukraińskich stosunków, podpisania przez Ukrainę umowy stowarzyszeniowej oraz europejskiej przyszłości Ukrainy.

– Jesteśmy gotowi powiedzieć w Unii Europejskiej, że Ukraina ma być w Unii. Jesteśmy gotowi wrócić do tego, o czym mówił Jan Paweł II na Wzgórzu Lecha w Gnieźnie, kiedy powiedział, że Europa zasługuje na to, żeby ją zjednoczyć z powrotem. A zjednoczyć Europę – połączyć jej wschodnią i zachodnią część. I to jest nasze wspólne zadanie na przyszłość, – powiedział europoseł Paweł Kowal.

W tych wystąpieniach pominięto główny temat spotkania, który można było określić chociażby z nazwy tej inicjatywy społecznej – temat tragedii wołyńskiej. Dyskusja o niektórych aspektach dotyczących wydarzeń 1943 roku na Wołyniu, zaczęła się dopiero wtedy, kiedy zaczęli przemawiać obecni na sali, zwłaszcza członek Komitetu Obywatelskiego „Pojednanie między narodami” Iwan Wasiunyk, prezes Towarzystwa „Chołmszczyna” Mykoła Onufrijczuk i in. Poruszyli oni tematy wymiaru tragedii, liczby ofiar, terenu, na którym odbywały się tragiczne wydarzenia. Oprócz tego omówiono deklarację, która miałaby powstać po tym spotkaniu. Wołyńscy uczestnicy spotkania prawie jednym głosem wystąpili o to, żeby nie wykorzystywać w tekście deklaracji słowa „planowane” (chodzi o morderstwo).

Trudno było zrozumieć, co dla uczestników spotkania było bardziej ważne – gra słów w ocenie tragedii, liczba ofiar czy „świetlana” europejska przyszłość Ukrainy.

Symboliczną kropkę w tej dyskusji, która była bardziej podobna do wypowiedzania własnych odrębnych opinii, postawił były radca prezydenta Ukrainy Danyło Łubkiwskyj:

– Nie ma pomiędzy nami bardziej lub mniej pokrzywdzonych. Podobnie jak nie ma bardziej lub mniej miłośnych. Jeżeli czynimy sobie nawzajem dobro, nie wypominajmy tego sobie. Jeżeli niesiemy sobie ból, wybaczymy sobie nawzajem.

W niedzielę uczestnicy Inicjatywy Społecznej Uczczenia Pamięci Ofiar Tragedii Wołyńskiej 1943 roku wzięli udział w modlitwie ekumenicznej w Sahryniu.

Spotkanie zostało zorganizowane przez Wschodnioeuropejski Uniwersytet Narodowy im. Łesi Ukrainki i Ukraiński Uniwersytet Katolicki. Wśród współorganizatorów znalazły się Forum Polsko-Ukraińskie, Fundacja Edukacyjna Jacka Kuronia, Fundacja Rodu Szepcickich, Południowo-Wschodni Instytut Naukowy w Przemyślu, Związek Ukraińców w Polsce i Ukraiński Instytut Badań nad Holokaustem „Tkuma”

Różne prawdy

Wieczorem 6 lipca w Teatrze Lalek charkowski teatr „Arabesky” i lubelska „Scena Prapremier InVitro” zaprezentowały wspólny projekt – dwa spektakle o ukraińsko-polskim konflikcie 1943 roku. Teatralny dialog zaczął teatr „Arabesky” spektaklem „Dekalog: lokalna wojna światowa”. Oglądając ten spektakl polscy i ukraińscy widzowie mogli zapoznać się z „Dekalogiem ukraińskiego

nacionalisty”, odezwą Tarasa Bulby-Borowcia do kierownictwa UPA, listami metropolity Andrzeja Szepcickiego do Piusa XII, losami ludzi podczas wojny. Zgromadzony materiał w ukraińskim spektaklu zaprezentowano fragmentarycznie. Tragedia wołyńska nie była jego głównym wątkiem.

Do tej tragedii odwołuje się głównie spektakl „Aporia 43”, z którym wystąpił lubelski teatr. Scenariusz powstał na podstawie relacji świadków, którzy przeżyli tragedię wołyńską. Aktorzy (w tej części projektu zagraли wspólnie Polacy i Ukraińcy) mówią i o zbrodniach, i o wzajemnej pomocy. Reżyser wykorzystał w spektaklu nagrania relacji świadków wydarzeń 1943 roku. Przedstawienie kończy się sceną spotkania Ukrainki i uratowanej przez nią Polki. Franciszkę Prus (zmarła w lutym 2013 roku) – Polkę z Włodzimierza Wołyńskiego, uratowała Ukrainka, która za swój czyn poniosła śmierć z rąk upowców.

Ukraińsko-polski projekt teatrów „Arabesky” i „Scena Prapremier InVitro” – to próba opowiedzenia o tragedii wołyńskiej wspólnym teatralnym językiem. Jednak zbyt długie i zbyt skomplikowane, poprzez formalistyczne podejście

sceny w połączeniu z zamyśleniem do własnej historii doprowadziły do tego, że spektakle w odbiorze, przyniosły zupełnie inny efekt. Można powiedzieć, że w projekcie zabrakło równowagi i proporcji, ponieważ w każdym ze spektakli reżyserzy zaprezentowali różne prawdy. W zamian za obiektywną analizę, zaproponowano widzom, jak zresztą i przewiduje nazwa drugiego spektaklu – beznadzieja. W pewnym momencie się wydaje, że Aporia 43 zmienia się w Aporię 2013. Aporia (trudność w rozumowaniu logicznym, pozornie niemożliwa do przezwyciężenia) jest częścią rzeczywistości, w której żyjemy. Musimy więc sami decydować, czy rzeczywistość ta beznadzieja jest niemożliwa do przezwyciężenia?

Zamiast podsumowania

Chyba nie warto mówić w tej chwili o pojednaniu, jeżeli nie jesteśmy w stanie porozumieć się między sobą, stać nad swoimi „lokalnymi prawdami”, wspólnie uczestniczyć w obchodach, w jednym dniu. Pojawia się wrażenie, że obecnie różne partie, organizacje społeczne i inicjatywy (i ukraińskie, i polskie) starają się „rozparcelować” swoje działki na polu z kośćmi. Mimowolnie czujesz dejavu, ponieważ taki rozwój wydarzeń, przypominają kampanię przedwyborczą. Oficjalne obchody 70. rocznicy tragedii wołyńskiej zaplanowane są na 11 lipca. Ale różne działacze społeczni i politycy, różne organizacje walczą o to, kto jako pierwszy uczci tę rocznicę, kto jako pierwszy podpisze deklarację.

W te dni wydaje się ważnym zachowanie nutki prawdziwych intencji, która zabrzmiała w słowach profesora Myroslawa Marynowycza, kiedy mówił o tym, że żadnej zbrodni nie da się usprawiedliwić ze względu na stosowność polityczną.

Natalia DENYSIUK

Європейська Україна: гра в кості

На минулому тижні до Луцька завітали представники Громадської ініціативи вшанування пам'яті жертв Волинської трагедії 1943 року. У програмі заходів були богослужіння у с. Павлівка, семінар «В об'єднану Європу – примиреними» та представлення спільного польсько-українського театального проекту.

Завдання на майбутнє?

У суботу, 6 липня, у Східноєвропейському національному університеті імені Лесі Українки відбулася зустріч із представниками Громадської ініціативи вшанування пам'яті жертв Волинської трагедії 1943 року.

Учасниками цієї ініціативи є представники польської та української інтелігенції: громадські діячі, політики, журналісти, науковці. Зранку 6 липня вони взяли участь в екumenічному богослужінні у с. Павлівка. Потім приїхали до Луцька, де були заплановані прес-конференція та семінар «В об'єднану Європу – примиреними».

Перед присутніми, що зібралися в актовій залі історичного факультету ЧНУ, виступили ректор Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки проф. Ігор Коцан, проректор Українського католицького університету Мирослав Маринович, головний редактор «Газети виборчої» Адам Міхнік, голова Польсько-Українського Форуму Генрик Вуец, депутат Європарламенту, голова партії «Польща найважливіша»

норму, не випомінаймо один одному. Якщо ми вчинили біль, простімо один одному.

У неділю учасники Громадської ініціативи вшанування пам'яті жертв Волинської трагедії 1943 року взяли участь в екumenічному богослужінні на могилі українських жертв у с. Сагринь.

Організаторами зустрічі виступили Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки та Український католицький університет. До співорганізації долучилися Польсько-Український Форум, Освітня Фундація Яцека Куроня, Фундація Роду Шептицьких, Південно-східний науковий Інститут у Перемишлі, Об'єднання Українців у Польщі та Український інститут вивчення Голокосту «Ткума».

Різні правди

Увечері 6 липня у Волинському обласному академічному театрі ляльок харківський театр «Arabeski» та люблінський «Scena Prapremier InVitro» представили увазі глядачів спільний проект: дві вистави про українсько-польський конфлікт 1943 року.

Сценічний діалог між двома театрами почався з вистави харків'ян «Декалог: локальна світова війна». Переглядаючи її, польські та українські глядачі мали можливість познайомитися з «Декалогом українського націоналіста», зверненням Тараса Бульби-Боровця до проводу УПА, листами митрополита Андрея Шептицького до папи Пія XII, долями окремих людей під час війни. Представлений в українській виставі матеріал – вибірково. Волинська трагедія у ньому не є провідним мотивом.

Головна увага присвячується їй у виставі «Aporia 43», яку поставив люблінський театр. В її основу покладено історію очевидців, що вижили під час Волинської трагедії. Актори (у цій частині вистави грали спільно і поляки, і українці) розповідають і про звірства, і про взаємодопомогу. Режисер використав у виставі документальні записи розповідей очевидців про події 1943 року. Вона завершується сценою зустрічі українки та врятованої нею польки. Францішку Прус (померла у лютому 2013 року), польку з Володимир-Волинського, врятувала українка, яку «упівці» за це вбили.

Українсько-польський проект театрів «Arabeski» та «Scena Prapremier InVitro» – це спроба заговорити про Волинську трагедію спільною, театральною мовою. Проте перетягнуті, переобтяжені формальними прийомами сцени у поєднанні з самоілюстраванням власною історією призводять до того, що вистава викликає зворотний ефект. Можна сказати, що пропорційність не вдалася, оскільки у кожній з вистав режисери представили окремі правди. Замість безстороннього аналізу подій глядачеві запропоновано, як це і передбачено у назві однієї з частин вистави, безвихідь. Ми мовою здається, що Aporia 43 плавно перетікає в Aporia 2013. Aporia за визначенням (ускладнення в міркування, яке уявляється непереборним) дійсно є частиною нашої реальності. І нам самим потрібно розібратися, чи ця безвихідь є непереборною.

Замість висновків

Можливо, на разі, варто відкинути термін «поєднання», якщо ми не в стані порозумітися та переступити через свої власні «локальні правди», відзначити цю річницю спільно, в один день. Складається враження, що нині різні партії, громадські організації та ініціативи (і українські, і польські), намагаються «застовбити» свої історичні ділянки на полі кісток. Ми мовою відчуваємо дежаву, оскільки такий розвиток подій нагадує передвибірчу кампанію. Офіційні заходи із вшанування пам'яті жертв Волинської трагедії заплановані на 11 липня. Проте різні громадські та політичні діячі та організації змагаються за те, хто першим вшанує цю річницю, хто першим підпише декларацію.

У ці дні важливо не втратити нотки справжніх інтенцій, які прозвучали у словах професора Мирослава Мариновича про те, що ніяке злодіяння не можна виправдати політичною доцільністю.

Наталія ДЕНИСЮК

Igor Kisteczok: «Jak się modłę, tak i rysuję»

Z ukraińskim ikonopisem Igozem Kisteczkiem Jasia Ramska rozmawiała w czasie jego wizyty do Lublina. Tu artysta uczył wszystkich chętnych techniki rysunku ikonowego.

– Pierwsze spotkanie z Polską odbyło się jeszcze w 2003 roku – mówi Igor Kisteczok. W tym czasie byłem mnichem i z braćmi jeździliśmy z koncertami śpiewów religijnych po Europie. Byliśmy także w Polsce. Moje pierwsze spotkanie z tym krajem i ludźmi pozostawiło dobre wrażenie i wspomnienia. Wszystkie kolejne wizyty odbywały się już dzięki ikonie.

Podoba mi się, jak Polacy dbają o wymianę kulturalną i realizują istniejące możliwości. Jeśli chodzi o Lublin, to miasto kojarzy mi się ze Lwowem. Ma podobną architekturę i uliczki, zwłaszcza w centrum. Podobają mi się galerie, sklepiki, kawiarnie. Wszystko to razem daje możliwość i do pracy i odpoczynku.

– Odnalezienie siebie – sprawa nie prosta. Aby zrozumieć swoją misję życiową, czasem musimy czekać dziesiątki lat. Od jak dawna pisze Pan ikony?

– Wszystko zaczęło się od mojego ojca. On był malarzem-samoukiem. Z różnych powodów nie wstąpił na uniwersytet. Ale ojciec dobrze rysował. W latach 90-tych rozpoczął odbudowę cerkwi i tata wypełnił ten rynek sztuki sakralnej swoimi ikonami. Pisał w domu wiele ikon dla ikonostasów, a latem zazwyczaj robił polichromie dla nowobudowanych cerkwi greckokatolickich.

Mając około 4 lat zacząłem przerysowywać to, co malował ojciec. To były ikony. Nie wolno było mi tego robić. Ale w wieku sześciu lat dostałem błogosławieństwo od księdza, który był proboszczem parafii we wsi, skąd pochodzi moja matka. Ksiądz powiedział, że nie wolno mi zabraniać i powinienem robić to, co robię. Zacząłem więc z moim ojcem rysować ikonostasy, robiłem rysunki małych ikon. Miałem bardzo dobrą technikę rysunku, ale w kolorze jeszcze nie odnalazłem swojego miejsca. Taki właśnie był początek, moje pierwsze spotkanie z malarstwem.

– Dlaczego zabraniano Panu przerysowywać obrazy świętych?

– Według tradycji prawosławnej nie można tego robić. Ale ja rysowałem i kościół katolicki to akceptował. Następnie poszedłem jednocześnie do dwóch szkół – do zwykłej i do szkoły plastycznej. Po ukończeniu szkoły malarzkiej wstąpiłem do muzycznej. Zacząłem grać na bаяnie i tak skończyłem rysować. Nie rysowałem w ogóle. Muzyka stała się dla mnie wszystkim.

W dziewiątej klasie, postanowiłem kontynuować naukę w historyczno-filozoficznym Liceum św. Jozafata, który znajduje się w Buczaczu w obwodzie tarnopolskim. Liceum mieści się w klasztorze Ojców Bazyljanów. Tam zobaczyłem jak żyją mnisi. Odczułem też zmiany w sobie. Miałem świadomość wszystkich możliwości, które miałem przed sobą, ale zawsze wiedziałem, że będę mnichem. Codziennie chodziłem na dwie msze, śpiewałem, nauczyłem się „Molitwosłowa”. W wieku siedemnastu lat udałem się do klasztoru.

– Czy przyjął Pan tonsurę?

– Nie odbywa się to natychmiast. Bazylianie mają inne reguły dotyczące tego, w jaki sposób powinno to się odbyć. W klasztorze kosilem trawę, zbierałem jabłka, pracowałem przy zwierzętach, pasłem krowy, śpiewałem, modliłem się i studiowałem. Zrobiłem szopkę. Było to moje pierwsze doświadczenie z rzeźbą. Po drugim roku w klasztorze zostałem wysłany do seminarium w Briuchowyczach. Tam byli księża, którzy już zobaczyli świat – Rzym, Anglię, Francję. Oni wiedzieli, że potrafię rysować. Jeden z nich, o. Prokopij zaproponował mi napisanie ikony. Szczerze mówiąc, ten pomysł nie bardzo mi się spodobał, ponieważ brałem pod uwagę tylko realizm w malarstwie. Ikona dla mnie zawsze była podobna do malarstwa dziecięcego. Ale tę propozycję przyjąłem. Kupiono mi wszystkie niezbędne materiały i zostałem zaprowadzony do Iwana Klymoczka – malarza ze Lwowa. Uczyłem się u niego przez miesiąc i napisałem ikonę Matki Boskiej Włodzimierskiej.

Po zakończeniu prac zrozumiałem, że zawsze będę pisał ikony. To było coś więcej niż tylko emocje. W tym tkwił prawdziwy sens. Poczułem możliwość obrazu, nastroju, głębi. W tym była dusza i Słowo Boże. Dla mnie, jako dla malarza, realizm stał się nieciekawym.

– Rozumiem, że ikona Matki Boskiej Włodzimierskiej jest dla Pana czymś wyjątkowym...

– Ikona Włodzimierska jest dla mnie najlepsza. To wzorzec. W życiu zdarzają się różne sytuacje. Czasami można zapomnieć cech Bogurodzicy, oblicza duchowego. Wtedy przypominam sobie ten stan, w którym po raz pierwszy doświadczyłem tego uczucia. To pomaga. Staram się czerpać siłę z tego wyjątkowego nastroju i wykorzystać w swoich nowych pracach.

– Później opuścił Pan klasztor i wstąpił do Włodzimierskiej Narodowej Akademii Sztuk Pięknych.

– Mój ojciec odradzał mi. Choć wiedział, że będę malować nawet bez odpowiedniego wykształcenia. Chciałem zatrzymać się w tej społeczności, aby zobaczyć jak to jest,

narysować naturę, zatamować głód koloru. Teraz moje serce „należy” do kolorów impresjonistycznych. To, oczywiście, odgrywa rolę przy dekoracji cerkwi.

Rozpisałem cerkwie od roku 2008. Od tego czasu pracuję w Twórczym Stowarzyszeniu Świętego Cypriana Kijowskiego. Pracując nad malowaniem cerkwi, dowiedziałem się więcej niż przez cztery lata w akademii. Uczelnia ujawnia twoją wiedzę, doświadczenie pokazuje, kim jesteś.

– Jaki jest stan sztuki ikonograficznej na Ukrainie i w świecie? Czy jest różnica?

– Ikona dla Ukraińców (i w ogóle dla Europy Wschodniej) zaczyna się od tego, że przychodzisz do cerkwi, a ona już tam jest. Od dzieciństwa zdajesz sobie sprawę, że to jest Bóg. Kiedy zapytasz dziecko: „Gdzie jest Bozia?” – wskaże na ikonę. Sztuka sakralna jest doceniana na Ukrainie. Jest nierozzerwalnie związana z cerkwią. Podobnie do kazania księdza, obecność ikon w domu czy w cerkwi jest koniecznością. Na Ukrainie to jest naturalne.

Jeśli chodzi o Europę, świat rzymskokatolicki, tu, w mojej opinii, ludzie widzą w ikonie coś dekoracyjnego. Może nie do końca to rozumiem. Taka jest sytuacja w większości, mniejszość chce jednak zrozumieć głębiej.

– Pisanie ikon – sztuka powszechna? Czy wystawy sztuki sakralnej są tak częste, jak powiedzmy, sztuki współczesnej?

– Dzięki Romanowi Wasyłykowi – założycielowi Katedry Sztuki Sakralnej

Igor Kistechok: «Як молюся, так і малюю»

З українським іконописцем Igozem Kistechkom Яся Рамська розмовляла під час його перебування в Любліні. Тут митець навчав усіх бажаючих техніці рисунку в іконі.

– Перше моє знайомство з Польщею відбулося ще у 2003 році, – розповідає Igor Kistechok. – Тоді я ще був монахом і ми їздили з концертами релігійних пісень у Європу. Виступали також у Польщі. Перша моя зустріч із країною та з поляками залишила по собі приємні враження та спогади. Усі інші візити до Польщі вже були пов’язані з іконописом.

Подобається, що поляки dbають про культурний обмін, реалізують ті можливості, що є. Щодо Любліна, то він нагадує мені Львів. Схожий архітектурою і вуличками, особливо центральною частиною. Подобаються галереї, крамнички, кав’ярні. Усе це дає можливість і відпочивати, і працювати.

– Пошуки себе – справа нелегка. На усвідомлення свого призначення можуть знадобитися десятиліття. Ви познайомилися з іконописом ще в дитинстві?

– Почалося усе з мого тата. Він був художником-самоуком. З різних причин йому не вдалося вступити до вишу. Проте

ім. св. Йосафата, що у місті Бучач Тернопільської області. Заклад знаходиться при монастирі отців Василіян. Там побачив як живуть монахи. Відчув зміни у собі. Усвідомлював усі свої можливості, але знав, що буду монахом. Щодня ходив на дві служби Божі, співав, вивчив «Молитвослов». У сімнадцять років пішов у монастир.

– Ви прийняли постриг?

– Постриг не приймається одразу. У Василіян зовсім інший статут щодо того, як це має відбуватися. У монастирі я косив, збирав яблука, працював у свинарнику, пас корів, співав, молився, навчався. Ліпив шопку – перший досвід роботи над скульптурою. Після другого року в монастирі мене направили до семінарії в Брюховичах. Там були отці, котрі вже бачили світ – Рим, Англію, Францію. Вони знали про те, що я вмю малювати. Один із них, отець Прокопій, запропонував намалювати ікону. Якщо чесно, то ця ідея мені не дуже сподобалася, бо до цього я знав реалізм у живописі. А ікона для мене завжди була якимось дитячим малюнком. Однак на пропозицію отця пристав. Мені купили всі необхідні матеріали, познайомили з Іваном Климочком, художником зі Львова. Я повчився в нього місяць і написав Володимирську ікону. Коли закінчив роботу, зрозумів, що писатиму ікони все життя. Це було щось більше, ніж емоції. Там була суть. Я відчув можливості образу, настрій, глибину. В тому була душа й богослів’я. Мені, як художнику, реалізм став просто нецікавим.

– Можливо, Володимирський образ і є тим найособливішим для вас?

– Володимирська ікона – найкраща для мене. Це взірєць. У житті бувають різні ситуації. Часом ти забуваєш риси Богородиці, духовного лику. Тоді я згадую себе, той стан, коли вперше пережив ти відчуття. Це реанімує. Намагаюся у нових роботах черпати той особливий настрій.

– Пізніше Ви залишили монастир, вступили до Львівської національної академії мистецтв.

– Мене тато відмовляв. Хоча він розумів, що малювати я буду і без відповідної освіти. Мені ж хотілося побути в тій спільноті, побачити, помалювати натуру, втамувати голод кольору. Тепер моє серце «лежить» до імпресіоністичної гами кольорів. Це відіграє роль і в роботі при розписі церков.

Розписую церкви з 2008 року. З того ж часу працюю в Об’єднанні іконописців в ім’я святих Кипріяна. Розписуючи церкву, я навчився більше, ніж за чотири роки в академії. Навчальний заклад розкриває знання, а практика показує ким ти є.

– Яке становище мистецтва іконопису в Україні й світі? Є різниці?

– Ikona для українства (та й, взагалі, для Східної Європи) починається з того, що ти приходиш до церкви, а вона вже є. Ще з дитинства розумієш, що це – Бог. Дитина, коли її запитують «де Бозя?», покаже на іконку. Мистецтво ікони визнається в Україні. Воно невід’ємне від церкви. Як проповідь священика, так і присутність ікони в оселі та церкві – необхідність. В Україні це природно.

Щодо Європи, римо-католицького світу, то тут, як на мене, люди бачать в іконі щось декоративне. Можливо, я не до кінця розумію. Така ситуація у більшості, а в меншості є ті, хто хоче зрозуміти глибше.

– Іконопис – це масове мистецтво? Чи виставки сакрального мистецтва такі ж поширені, як, скажімо, модерн арту?

– Завдяки засновнику кафедри сакрального мистецтва Львівської національної академії мистецтв Роману Василюку, відновився іконопис та розуміння ікони як того, до чого (до кого) моляться. Він дав худож-

na Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuk Pięknych – odnowiono pisanie ikon oraz rozumienie ikony, jak tego, do czego (kogo) się modlisz. On dał malarzom miejsce i możliwość do spotkania i dzielenia się wiedzą. Ktoś przyjeżdża z Kijowa czy Odessy studiować do Lwowa. Po studiach „zabiera” tę sztukę do domu. Ludzie tworzą ośrodki ikonograficzne. Wiele wystaw ikonograficznych odbywa się we Lwowie.

– *Czy potrzebne jest człowiekowi specjalne wykształcenie, aby pisać ikony?*
– Wykształcenie jest potrzebne każdemu. Wiedza pomaga w dialogu z Bogiem. W ikonografii niedouczony musi po prostu dłużej malować. Co dotyczy ikony, to jest to modlitwa. Jak modłę się, tak i maluję.

– *To znaczy, że ma być wiedza i wiara?*
– Zawsze trzeba wierzyć w to, kogo rysujesz. Jeśli nie, to po prostu będziesz rzemieślnikiem,

który chce zarobić. W ikonografii jest to niedopuszczalne.

– *Czego Pan uczy ludzi na warsztatach?*
– Podstawy techniki pisania ikon. Pokazuję paralele między tym, co jest prawdziwe, i tym, co można znaleźć w ikonie. Wszystko po to, aby lepiej rozumieć rysunek i kolor z punktu widzenia malarstwa. Wiedzieć, dlaczego to czy tamto jest w ikonie. Czytać obraz z punktu widzenia artysty. Kładę duży nacisk na to. Tym samym pomagam rozumieć.

– *Pan uczy ludzi tego, czego kiedyś nie miał sam?*
– Gdybym miał taki kurs, byłbym szczęśliwy. W akademii nie uczą tego, co staram się tu wyjaśnić. Po to jest potrzebne doświadczenie. Ja dzielię się tym, co zdobyłem poprzez lata praktyki. Ludzie muszą nauczyć się widzieć i rozumieć.

Rozmawiała Jasia RAMSKA

никам місце та можливість збиратися і ділитися своїми знаннями. Хтось приїхав із Києва чи з Одеси, наприклад, навчатися у Львів. Після закінчення академії він «везе» те мистецтво додому. Люди творять іконописні осередки. Щодо виставок іконопису, то їх багато влаштовують у Львові.

– *Чи потрібна спеціальна освіта для того, щоб писати ікони?*
– Освіта потрібна кожному. Знання допомагають вести діалог з Богом. В іконописі неосвіченим людям чомусь потрібно довше малювати. Щодо ікони, то це – молитва. Як молюся, так і малую.

– *Тобто потрібна освіта і віра?*
– Ти обов’язково маєш вірити у те, що малюєш. Вірити у того, кого зображаєш. Якщо ні, то просто будеш ремісником, який хоче заробити. В іконописі таке недопустимо.

– *Чого навчаєте людей під час майстер-класів?*
– Основ іконопису. Показую паралель між тим, що є справжнім, та тим, що можна побачити в іконі. Усе для того, щоб краще розумітися в рисунку та кольорі – суто з мистецької точки зору. Знати, чому саме те чи інше є в іконі. Читати образ з точки зору художника. Наголос на цьому роблю. Я спрощую мову розуміння.

– *Вчите людей тому, чого не вистачало вам?*
– Коли б у мене був такий курс, то був би щасливий. В академії не вчать того, що я тут намагаюся пояснити. Це тільки досвід. Ділюся тим, що здобув за роки практики. Люди мають навчитися бачити й розуміти.

Розмовляла Яся RAMСЬКА

90 rocznica urodzin
Wisławy Szymborskiej

90-річчя з дня народження
Віслави Шимборської

2 lipca przypada 90 rocznica urodzin Wisławy Szymborskiej, laureatki literackiej Nagrody Nobla.

2 липня припадає 90-а річниця від дня народження Нобелівської лауреатки Віслави Шимборської.

Wielki triumf
polskiego tenisa

Великий тріумф
польського тенісу

Wreszcie możemy powiedzieć tak, iż polski tenis wraca tam, gdzie jego miejsce: na pierwszą pozycję polskiego sportu. Udowodnił to tegoroczny Wimbledon.

Нарешті можемо ствердити, що польський теніс повертається на своє заслужене раніше місце: на перші позиції в польському спорті. Це довів цьогорічний Уїмблдон.

Zmarłą Poetkę, w przededniu rocznicy jej urodzin, uhonorowano w szczególny sposób. W Kórniku koło Poznania, gdzie przyszła na świat w 1923 roku, stanął pomnik w formie ławeczki, na której siedzi kot, a ona sama stoi obok. To symboliczne nawiązanie do jednego z najpiękniejszych jej wierszy „Kot w pustym mieszkaniu”. Ponadto imieniem Szymborskiej nazwano ścieżkę spacerową.

– Ona się nigdy nie godziła na stawianie pomników za życia, na nazywanie jej imieniem instytucji bądź ulic. A tu spotykamy się przy Promenadzie im. Wisławy Szymborskiej i przy jej pomniku – mówił Michał Rusinek, sekretarz zmarłej przed rokiem poetki. Nie chodzi o to, by upamiętniać poezję na billboardach czy wielkich węzłach komunikacyjnych. Ja bardzo się cieszę, że jest to promenada i takie zaciszne miejsce, gdzie można zrobić to, co było jej zdaniem najważniejsze – przejść, przysiąść i pomyśleć – tłumaczył Rusinek.

Wcześniej, w kórnickim Zamku otwarto wystawę wyklejanek Wisławy Szymborskiej, która prezentowana będzie przez najbliższe dwa miesiące. Z okazji jubileuszu wybita została przez Mennicę Polską specjalna moneta – dukat lokalny – którego emisja rozpoczęła się 29 czerwca.

Opr. Jadwiga DEMCZUK

„...dziękuję, doprawdy nie czuję się warta. Nie szkoda to dla mnie zachodu i słońca? Jak ma się w to bawić osoba żyjąca? Na chwilę tu jestem i tylko na chwilę: co dalsze, przeoczę, a resztę pomylę. Nie zdążę wszystkiego odróżnić od próżni. Pogubię te bratki w pośpiechu podróжным...”

Wisława Szymborska, „Urodziny”

Йдеться про те, щоб вшанувати поезію на білбордах чи великих комунікаційних вузлах. Я дуже тішуся, що є алея і таке затишне місце, де можна зробити те, що, на її думку, було найважливішим – прийти, присісти і подумати.

Раніше у Курніцькому замку було відкрито виставку аплікацій Віслави Шимборської, яка презентуватиметься упродовж двох місяців. З нагоди ювілею Монетний двір Польщі викарбував спеціальну монету, місцевий дукат, який увійшов до обігу 29 червня.

Opr. Ядвіґа ДЕМЧУК

Kto oglądał przynajmniej ostatnie mecze naszych reprezentantów: 31-letniego, Łukasza Kubota, 23-letniego, Jerzego Janowicza i 24-letniej, Agnieszki Radwańskiej, ten musiał dostrzec, że narodził się wielki rodzimy tenis i winniśmy się z tego powodu ogromnie cieszyć i dziękować naszym zawodnikom. W Londynie odnieśli triumf! Kubot doszedł do ćwierćfinału i przegrał tylko z młodszym od siebie rodakiem, J. Janowiczem, a pozostała para odpadła dopiero w półfinale – A. Radwańską pokonała dopiero, Niemka, Sabine Lisicki, a J. Janowicza, Szkot, Andy Murray.

130.tenisista rankingu ATP, (Łukasz Kubot – red.) zaimponował niecodzienną koncentracją. W starciu z „Jerzykiem”, łatwo mu się nie poddawał. Przegrał, ale zachował się nad wyraz przyzwoicie. Po ostatniej piłce zaproponował swemu zwycięzcy wymianę koszulek – chciał, ażeby ta chwila z Polakami w ćwierćfinale, została jakoś specjalnie zauważona. „ – Żeby – jak powiedział – w świat posłała informacja, że się szanujemy, lubimy, żeby zareklamować polski tenis”.

Jerzego Jakowicza pokonał w Londynie tytan tej gałęzi sportu, druga rakieta świata, A. Murray. Jednakże mimo wszystko jest on już w elicie światowego tenisa. Dziś Janowicz już wie, że czekają na niego kolejne inne sportowe igrzyska, także szlemy.

Kiedy inna nasza wielce utalentowana zawodniczka, Agnieszka Radwańska, pokonała w ćwierćfinale wimbledońskiego Wielkiego Szlema, Chinę, Na Li, wydawało się, że pokonanie przez nią w półfinale, Niemki, Sabine Lisicki, będzie jak najbardziej możliwe. Podobnie rokowała brytyjska gazeta, „Guardian”, wskazując, że Polka jest najinteligentniejszą tenisistką i choć jest delikatną, potrafi powalić siłaczki sprytem oraz techniką. Już wiemy, że stało się inaczej. S. Lisicki ją pokonała.

Przed Agnieszką Radwańską jeszcze wiele szlemów. Jest dziś jedną z niewielu polskich gwiazd sportu rozpoznawalną w każdym zakątku świata.

Polski tenis przeżywa swój sukces. Doczekaliśmy się pierwszego wielkoszlemowego półfinału w historii. Mamy utalentowaną młodzież, która występuje w Londynie, Paryżu, Madrycie, Tokio, Wiedniu, Toronto, Nowym Jorku, Miami, w wielu innych miejscach i nieustannie rozśławia naszą ojczyznę. Za tę wielką promocję, i chwilę radości, które ci utalentowali młodzi ludzie nam dają, dziękujemy im z całego serca.

Agencja Informacyjna „Polonia”

Хто дивився принаймні останні матчі наших представників: 31-річного Лукаша Кубота, 23-річного Єжи Яновича і 24-річної Агнешки Радванської, той помітив, що народився великий вітчизняний теніс і з цього приводу ми повинні безмірно радіти та дякувати нашим гравцям. У Лондоні вони виступили тріумфально! Кубот дійшов до чвертьфіналу і програв лише молодшому від себе земляку Єжи Яновичу, а наступна пара зійшла з дистанції аж у півфіналі – Агнешку Радванську перемогла німкеня Сабіна Лісіцкі, а Єжи Яновича – шотландець Анді Мюррей.

130-ий тенісист рейтингу АТП (Лукаш Кубот, – ред.) запам’ятався вболівальникам незвичайною концентрацією. У змаганні з Єжи він легко не здавався. Програв, але тримався дуже достойно. Після останнього м’яча запропонував суперникові обмінятися майками – прагнув, щоб ця мить чвертьфіналу за участю поляків була якось особливо відзначена. „Щоб, – як він висловився, – по світу поширилася інформація, що ми один одного поважаємо, любимо, щоб розрекламувати польський теніс”.

Єжи Яновича у Лондоні переміг титан цього виду спорту, друга ракетка світу, Енді Мюррей. Однак, незважаючи ні на що, він уже потрапив до еліти світового тенісу. Сьогодні Янович вже знає, що на нього чекають наступні змагання і нагороди.

Коли наша ще одна талановита спортсменка Агнешка Радванська у чвертьфіналі уїмблдонського «Великого Шолома» перемогла китаянку На Лі, здавалося, що її перемога над німкенею Сабіною Лісіцкі вже гарантована. Такі прогнози робила також британська газета „Гардіан”, зазначаючи, що полька – найрозумніша тенісистка і, хоча відзначається делікатністю, зможе покласти на лопатки свою суперницю за рахунок спритності і техніки. Вже знаємо, що цього не сталося. Сабіна Лісіцкі здобула перемогу.

Попереду в Агнешки Радванської ще багато «шоломів». Це одна з нечисленних польських зірок спорту, яку впізнають у будь-якому куточку світу.

Польський теніс знаходиться на хвилі успіху. Ми дочекались першого «великошоломного» півфіналу в історії нашого спорту. Маємо обдаровану молодь, котра виступає в Лондоні, Парижі, Мадриді, Токію, Відні, Торонто, Нью-Йорку, Маямі, у багатьох інших місцях і постійно прославляє нашу Вітчизну. За цю велику рекламу і за хвилини радості, які дарує людям ця обдарована молодь, дякуємо їй від усього серця.

Інформаційне агентство „Полонія”

■ Папієж узнал cud potrzebny do kanonizacji Jana Pawła II

Папієж Franciszek zgodził się na kanonizację Jana Pawła II i Jana XXIII. Obaj błogosławieni zostaną ogłoszeni świętymi w czasie jednej ceremonii. Jej data zostanie wyznaczona na konsystorzu. Do kanonizacji Jana Pawła II wybrano cud uzdrowienia kobiety z Kostaryki, cierpiącej na tętniaka mózgu. Папієж Franciszek formalnie узнал ten cud, затверджено wcześniej w głosowaniach w komisjach lekarzy, teologów oraz kardynałów i biskupów w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. Oznacza to ostateczną zgodę na ogłoszenie папієжа świętym.

Polska Agencja Prasowa

■ Папа Римський визнав диво, необхідне для канонізації Іоанна Павла II

Папа Франциск погодився канонізувати Іоанна Павла II та Іоанна XXIII. Обидва блаженні будуть оголошені святими під час однієї церемонії. Її дата буде визначена під час консисторії.

Для канонізації Іоанна Павла II було вибрано диво оздоровлення жінки із Коста-Ріки, котра страждала на аневризму мозку. Папа Франциск формально визнав це диво, затверджене раніше в результаті голосувань під час комісій лікарів, теологів, кардиналів та єпископів у Конгрегації в справах святих. Це свідчить про остаточну згоду на оголошення Папи святим.

Polska Agencja Prasowa

■ Nowe zasady segregacji i odbioru odpadów

Od 1 lipca 2013 r. na terenie Gdyni (również na terenie całej Polski – red.) obowiązują nowe zasady odbioru i segregacji odpadów, regulowane ustawą z dnia 1 stycznia 2012 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zmiany dotyczące odbioru odpadów wynikają z konieczności osiągnięcia poziomów odzysku odpadów wymaganych przez Unię Europejską. W praktyce ma być czystiej i bardziej ekologicznie. Znikną dzikie wysypiska i wprowadzona zostanie powszechna segregacja odpadów.

W nowym systemie wprowadzono powszechny obowiązek segregacji. Od 1 lipca 2013 r. pojemniki do segregowania znajdują się w każdej pergoli śmietnikowej, zaś wytworzone przez mieszkańców surowce (szkło, plastik, makulatura, metale) są odbierane w sposób selektywny i nie trafiają na wysypisko tylko do powtórznego wykorzystania.

www.smieciodnowa.pl

■ Нові правила сортування та відбору відходів

Із 1 липня 2013 р. на території Гдині (а також на території всієї Польщі, – ред.) діють нові правила відбору та сортування відходів, які передбачені Законом «Про підтримку чистоти та порядку в гмінах» від 1 січня 2012 р.

Зміни, що стосуються відбору відходів, пов'язані із необхідністю досягнення рівнів повторного використання сміття, які того вимагає Європейський Союз. На практиці має бути чистіше та більш екологічно. Зникнуть несанкціоновані звалища і буде введено загальне сортування відходів.

Нові правила передбачають загальний обов'язок сегрегації. Із 1 липня 2013 р. баки для сортування знаходяться в кожному місці для викидання сміття, а використана мешканцями сировина (скло, пластик, макулатура, метали) відбиратимуться селективним способом і не потраплять на звалище. Їх будуть повторно використовувати.

www.smieciodnowa.pl

■ Niemal połowa Polaków nie ma podstawowej wiedzy na temat rzezi wołyńskiej

Blisko połowa Polaków (47 proc.) nie ma podstawowej wiedzy na temat rzezi wołyńskiej. Większość deklaruje, że coś o niej słyszało, ale nie wie, kto był ofiarą. A wydarzenia na Wołyniu mylą z innymi zbrodniami z czasów II wojny światowej – choćby Katyniem.

Rzeczpospolita

■ Майже половина поляків не має основних знань на тему Волинської різни

Приблизно половина поляків (47 %) не має основних знань на тему Волинської різни. Більшість декларує, що щось чули про неї, але не знають хто був жертвою. Події на Волині плутають із іншими злочинами часів II світової війни, наприклад Катинню.

Rzeczpospolita

■ Co trzeci Polak chce głosować na partię Kaczyńskiego

8 pkt procentowych przewagi nad Platformą Obywatelską ma Prawo i Sprawiedliwość w najnowszym sondażu Millward Brown zrobionym na zlecenie «Faktów TVN». Na PiS chce głosować obecnie 35 proc. Polaków. Po ostatnich wyborach parlamentarnych tak dużej przewagi PiS jeszcze nie miało.

Tvn24.pl

■ Кожен третій поляк хоче голосувати за партію Качинського

Згідно з останнім опитуванням «Millward Brown», яке було проведене на замовлення «Фактів TVN», Право і справедливість (ПіС) має 8 % переваги над Громадянською платформою. За ПіС нині хочуть проголосувати 35 % поляків. Після останніх парламентських виборів настільки великої переваги партія ПіС ще не мала.

Tvn24.pl

Ukraińska prasa o Polsce

■ Polską twierdzę nad Dnieprem zamierzają odbudować do 2015 roku

W Obwodzie Dniepropietrowskim planują odbudować arcydzieło fortyfikacji z XVII wieku – Twierdzę Kodacką. Powiedział o tym prezydent Związku Polaków w Obwodzie Dniepropietrowskim «Ognisko» Antoni Janowski. Według niego, projekt odbudowy twierdzy z prawie 400-letnią historią jest już przygotowany i na razie aktywnie poszukują sponsorów.

Starł się on zainspirować pomysłem o restauracji budowli społeczność lokalną i polską. W sąsiedzkim kraju nawet byli gotowi przeznaczyć środki na odrodzenie Kodaka do Euro-2012. Jednak Dniepropietrowsk nie wykorzystał szansy i nie gościł piłkarskich mistrzostw kontynentu. Teraz na horyzoncie Dniepropietrowska pojawiło się koszykarskie Euro-2015. Jeżeli słynną twierdzę uda się odbudować w ciągu dwóch lat, Kodak stanie się jedną z turystycznych perełek dniepropietrowszczyzny.

Pozostałości legendarnej twierdzy Kodak są położone na terenie obecnej wsi Stare Kodaki. Do naszych czasów przechowały się jedynie ziemne wały i ustawiony w 1910 roku znak pamiątkowy i mapa schematyczna. Według niej można sobie wyobrazić, jak gigantyczną była ta budowa, mimo iż połowa terenu została wyniszczona podczas wydobywania kamieniołomu granitu.

Gazeta po ukraińsku, 2 lipca 2013 roku

■ Польську фортецю на Дніпрі планують відновити до 2015 року

У Дніпропетровській області планують відтворити шедевр фортифікації 17 століття – Кодацьку фортецю. Про це заявив президент Союзу поляків Дніпропетровської області «Огніско» Антон Яновський. За його словами, вже готовий проект відтворення фортеці з майже 400-річною історією та активно ведеться пошук інвесторів.

Він намагався надихнути ідеєю про її реставрацію місцеву громадськість і польську. У сусідній державі навіть були готові виділити кошти на відродження Кодака до Євро-2012. Але Дніпропетровськ втратив шанс на проведення футбольного чемпіонату континенту. Зате тепер на горизонті Дніпропетровська – баскетбольне Євро-2015. І якщо знамениту фортецю вийде відтворити за два найближчі роки, Кодак стане однією з туристичних перлин Дніпропетровщини.

Залишки легендарної фортеці Кодак розташовані на території нинішнього села Старі Кодакі. До нашого часу від знаменитої фортеці залишилися тільки земляні вали, встановлений в 1910 році пам'ятний знак і карта-схема. По ній можна уявити, якою грандіозною була ця споруда, половина території якої була знищена під гранітний кар'єр.

Газета по-українськи, 2 липня 2013 року

■ Na Wołyniu chcą sprzedać kościół

Kościół w Kamieniu Koszyrskim znajdujący się w rejestrze rejonowego stowarzyszenia spożywczego, przygotowywany jest do sprzedaży.

Poinformowano o tym 4 lipca, podczas posiedzenia Komisji Deputowanych ds. Duchowości, Religii, Edukacji i Nauki, Kultury oraz Mediów.

Deputowana Rady Rejonowej w Kamieniu Koszyrskim Weronika Romanowicz, zwróciła się do członków komisji z prośbą o nadanie nieruchomości, gdzie kiedyś znajdował się Dominikański Kościół Rzymskokatolicki, statusu zabytku dziedzictwa kulturalnego. Jej zdaniem świątynia nie ma właściwych warunków przechowywania i ochrony. Ponadto obecni właściciele chcą go sprzedać. «Po sprzedaży sytuacja może się pogorszyć, aż do utraty tego lokalnego zabytku historii i architektury» – postulowała przekonana o tym, wybrana przez społeczność deputowana.

Członkowie komisji «edukacyjnej» Rady Wołyńskiej polecają radzie rejonowej w Kamieniu Koszyrskim rozważyć pytanie o nadanie kościołowi statusu zabytku o skali lokalnej i wpisanie świątyni na listę zabytków dziedzictwa kulturalnego.

Wołyński Nowyny, 4 lipca 2013 roku

■ На Волині хочуть продати костел

Камінь-Каширський костел, який перебуває на балансі райспоживспілки, готують до продажу. Про це стало відомо під час засідання постійної депутатської комісії з питань духовності, релігії, освіти й науки, культури, засобів масової інформації 4 липня.

Депутат Камінь-Каширської райради Вероніка Романович звернулася до членів профільної комісії з проханням присвоїти будівлі, де колись знаходився Домініканський римо-католицький костел, статус об'єкта культурної спадщини. Мовляв, святиня не має належного збереження та охорони. Окрім того, її хочуть продати нинішні власники. «Після продажу ситуація може погіршитися до втрати цієї пам'ятки історії та архітектури краю», – переконана обранець громади.

Члени «освітньої» комісії Волинської ради рекомендували Камінь-Каширській районній раді розглянути питання щодо доцільності присвоєння костелу статусу пам'ятки місцевого значення та внесення будівлі святині до Переліку об'єктів культурної спадщини.

Волинські новини, 4 липня 2013 року

■ Polacy ostudzili entuzjazm Gazpromu o gazociąg z pominięciem Ukrainy

Warszawa nie zamierza budować gazociągu «Jamał-Europa-II», który ciągnie się przez tereny polskie, oznajmił Włodzimierz Karpiński w odpowiedzi na oświadczenie szefa Gazpromu Aleksiego Millera o szybkim porozumieniu w tej kwestii.

Jak informowaliśmy, w dniu 4 kwietnia w Petersburgu Gazprom i firma polsko-rosyjska EUROPOLGAZ podpisał memorandum o porozumieniu w sprawie projektu gazociągu «Jamał-Europa-II» o pojemności co najmniej 15 mld metrów sześciennych gazu rocznie. Oferta Gazpromu przewidyuje budowę gazociągu na terenie Polski od granicy z Białorusią do Słowacji.

Jednak 5 kwietnia Premier Polski Donald Tusk poinformował, że władze polskie nie wspierają idei budowy jeszcze jednego gazociągu z pominięciem Ukrainy. Według niego, Polska nie jest zainteresowana w dodatkowych dostawach gazu z Rosji, ponieważ zamierza zmniejszyć swoją energetyczną zależność od Rosjan.

UNIАН, 1 lipca 2013 roku

■ Поляки охолодили запал Газпрому щодо трубопроводу в обхід України

«Варшава не планує будувати газопровід «Ямал-Європа-2», що проходить по території Польщі», – заявив Володимир Карпінський у відповідь на заяву голови Газпрому Олексія Міллера про швидке досягнення домовленості в цьому питанні.

Як повідомлялося, 4 квітня у Санкт-Петербурзі Газпром і польсько-російська компанія «ЕвроПолГаз» підписали меморандум про взаєморозуміння за проектом будівництва газопроводу «Ямал-Європа-2» потужністю не менше 15 млрд куб. м газу на рік. Пропозиції Газпрому передбачають будівництво газопроводу на території Польщі від білоруського кордону до Словаччини.

Однак 5 квітня Прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск заявив, що польська влада не підтримує ідею будівництва ще одного газопроводу в обхід України. За його словами, Польща не зацікавлена у додаткових поставках газу з Росії, оскільки хоче зменшити свою енергетичну залежність від росіян.

UNIАН, 1 липня 2013 року

Wakacyjna Akademia Reportażu

Літня академія репортажу

Polski reportażysta, publicysta, poeta i fotograf Ryszard Kapuściński miał i ma wielu Przyjaciół, którzy sięgają po jego twórczość. Daje to bowiem możliwość poznania tych zakątków świata, które bez Jego książek pozostałyby nieznane.

Польський репортер, публіцист, поет і фотограф Ришард Капусцінський мав і має друзів, котрі звертаються до його творчості. Це дає можливість пізнати ті куточки світу, які без його книжок залишилися б невідомими.

Такіцекаваформаприязні і континуація подорожі Рyszarda Kapuścińskiego po świecie jest Wakacyjna Akademia Reportażu im. Ryszarda Kapuścińskiego w Siennicy Różanej. Inicjatorem i jednym z głównych twórców projektu jest Franciszek Piątkowski. V edycja Wakacyjnej Akademii Reportażu im. Ryszarda Kapuścińskiego zaczęła się 7 lipca b.r. i trwać będzie do 14 lipca. Zbiegła się ona z uroczystością nadania imienia Ryszarda Kapuścińskiego Gminnej Bibliotece Publicznej. Aktu tego dokonała dr Alicja Kapuścińska, która pełni dożywotnią funkcję Honorowego Rektora Akademii. Program uroczystości uświetnił koncert lubelskiego Trio Stroikowego.

Gośćmi tegorocznej Akademii są m.in. Alicja Kapuścińska, Lidia Ostrowska, Krzysztof Mroziewicz i Witold Szablowski, a Gospodarzami Akademii: Urząd Gminy w Siennicy Różanej, Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Siennickiej, Zespół Szkół Kształcenia Rolniczego i Centrum Kultury w Siennicy Różanej.

Wakacyjna Akademia Reportażu jest projektem mającym na celu kształcenie warsztatowe studentów (i przyszłych studentów) w oparciu o idee, jakie przyświecały twórczości Patrona Akademii oraz w oparciu o dokonania wybitnych współtwórców i kontynuatorów polskiej szkoły reportażu – prasowego, radiowego i telewizyjnego.

Głównym organizatorem projektu i jego opiekunem naukowym jest Wydział

Politologii UMCS we współpracy z Wydziałem Humanistycznym tej uczelni. Generalnymi przesłankami programowymi Akademii są światowa ranga dorobku Ryszarda Kapuścińskiego i recepcja tego dorobku w Polsce i w świecie, wpisane w ten dorobek wartości i postawy, komplementarność spuścizny Ryszarda Kapuścińskiego.

Ryszard Kapuściński (1932-2007) uprawiał zawód reportera, ale był również znakomitym pisarzem, poetą, filozofem i deszyfrantem mrocznych i niedostępnych dla zwykłego odbiorcy, codziennych wydarzeń i tajemnic świata ubiegłego stulecia. Wniósł nową jakość do gatunku, jakim jest reportaż. Jego imponujące doświadczenie i dorobek dziennikarski, podejście do rozumienia drugiego człowieka w każdym zakątku globu, spowodowały, że stał się Mistrzem dla autorów piszących o polityce i ludziach na całym świecie. Jego życie to była nieustanna podróż. Niejednokrotnie mówił o odpowiedzialności, jaka spoczywa na człowieku, który uprawia zawód reportera i o tym, że żyjąc w epoce przemierzanych kultur najważniejsze jest, aby zrozumieć Innego: „My, reporterzy, staramy się, aby nasze podróżowanie czyniły inne cywilizacje zrozumiałymi na tyle, by można było szukać z nimi porozumienia. (...) Zrozumiałem, że każdy ruch, przemieszczanie się z jednego miejsca, do innego, pokazuje nam szalone bogactwo świata, jego

ogromną różnorodność. W 1912 roku Bronisław Malinowski / wybitny antropolog z pochodzenia Polak, który prowadził modelowe badania etnograficzne poprzez bezpośrednie obserwacje życia i zwyczajów badanych populacji / napisał artykuł „O jedności kultur”, gdzie postawił tezę, że nie ma kultur wyższych i niższych, jak twierdzi każdy nacjonalizm, ale że

wszystkie kultury są równe. One są różne, ale są równe. (...) Wszyscy, którzy mało znamy świat, niewiele się poruszamy, jesteśmy z natury rzeczy nacjonalistami. Istotą nacjonalizmu jest przekonanie o wyższości własnej kultury nad innymi. Tymczasem każda podróż uczy, że naszą planetę zamieszkuje ponad sześć miliardów ludzi różnych kultur, religii, języków, zwyczajów i mentalności”.

Opracowała Jadwiga DEMCZUK

Такою цікавою формою дружби та продовженням подорожі Ришарда Капусцінського по світі є Літня академія репортажу ім. Ришарда Капусцінського в Сєнніці Ружаней. Ініціатором і одним із головних творців проекту є Францішек Пьонтковський. V Літня академія репортажу розпочалася 7 липня нинішнього року і трива-

тиме до 14 липня. Вона збіглася із урочистими заходами, під час яких Гмінній громадській бібліотеці надано ім'я Ришарда Капусцінського. Це здійснила доктор Аліція Капусцінська, котра виконує функції Почесного ректора академії. Програму урочистостей увінчав концерт люблінського Тріо Стройкового.

Гостями цьогорічної Академії є, наприклад, Аліція Капусцінська, Лідія Остаєвська, Кишиштоф Мрозевіч та Вітольд Шабловський. Господарями

академії є управління гміни в Сєнніці Ружаней, Товариство шанувальників Сєнніцької землі, Товариство шкіл сільськогосподарської освіти та Центр культури в Сєнніці Ружаней.

Літня академія репортажу – це проект, що має на меті професійне навчання студентів (і майбутніх студентів). Воно спирається на ідеї, які присутні в творчості Покровителя академії, та на досягнення співтворців та продовжувачів польської школи репортажу – пресового, радійного та телевізійного.

Головним організатором проекту і його науковим опікуном є факультет політології УМКС (Університету Марії Кюрі-Скłodовської, - авт.) у співпраці із гуманітарним факультетом цього ж навчального закладу. Генеральними програмними передумовами академії є світовий рівень робіт Ришарда Капусцінського і сприйняття його у Польщі та світі, присутність у цьому доробку цінностей та основ, взаємодоповнюваність спадщини Ришарда Капусцінського.

Ришард Капусцінський (1932-2007) виконував професію репортера, проте був також прекрасним поетом, філософом та розшифровувачем найбільш заплутаних і недоступних, для звичайної людини, щоденних подій і таємниць світу минулого століття. Вніс нову якість у жанр, яким є репортаж. Його вражаючий досвід і журналістський доробок, підхід до розуміння іншої людини в кожному куточку планети призвели до того, що він став Майстром

для авторів, котрі пишуть про політику та людей у всьому світі. Його життя – це постійна подорож. Неодноразово він говорив про відповідальність, яку несе людина, котра виконує професію репортера, а також про те, що, живучи в епоху різномірних культур, найважливішим є те, аби зрозуміти Іншого: «Ми, репортери, намагаємося, щоб нашу подорож зрозуміли інші цивілізації настільки, аби можна було шукати з ними порозуміння. (...) Я зрозумів, що кожен рух, переміщення з одного місця на інше, демонструє нам шалене багатство світу, його величезну різноманітність. У 1912 році Броніслав Малиновський (за походженням поляк, відомий антрополог, котрий провів модельні етнографічні дослідження шляхом безпосереднього спостереження за життям та поведінкою досліджуваних популяцій) написав статтю «Про єдність культур». У ній він висловив тезу, що не існує вищих і нижчих культур, як твердить кожен націоналізм, а що всі культури є рівними. Вони є різними, проте є рівними. (...) Усі. Хто мало знає світ, мало рухається, є за своєю природою націоналістами. Основою націоналізму є переконання про вищість власної культури над іншими. Натомість кожна подорож навчає, що нашу планету населяють понад шість мільярдів людей із різними культурами, релігіями, мовами, звичаями та ментальністю».

Опрацювала Ядвіга ДЕМЧУК

KURIER WILEŃSKI DZIENNIK POLSKI NA LITWIE

60 lat słowa polskiego na Litwie 60 років польського слова в Литві

„Kurier Wileński”, wydawany na Litwie, jest jedynym dziennikiem polskim w Europie Środkowo-Wschodniej. Od lat, jego głównym celem jest naświetlanie życia społeczności polskiej w tym kraju. Założony 1 lipca 1953 roku, wydał ponad 17 tysięcy numerów gazety.

„Kurier” jest liczącym się dziennikiem wśród mediów całego państwa litewskiego – są odnotowywane wydarzenia, rejestrowane fakty, które w ten lub inny sposób rzutują na stosunki polsko-litewskie, wpływają na nastroje, kondycję i pozycję społeczności polskiej w kraju nad Niemnem i Wilią.

Na stronach dziennika znajdziemy przegląd najważniejszych wydarzeń w dziedzinach kultury, nauki i sportu, gospodarczych i ze świata, informacje poświęcone zdrowiu i sprawom polskiej oświaty.

W „Kurierze Wileńskim” znajdziemy też wiele informacji praktycznych – np. aktualne kursy walut, adresy i telefony polskich organizacji, godziny Mszy św. w języku polskim w kościołach Wilna i Wileńszczyzny, bieżący repertuar teatrów i kin.

Główną siłą dziennika są informacje bieżące z życia kraju, reportaże, publikacje na temat teraźniejszości i przeszłości Wilna, wywiady z czołowymi politykami litewskimi i działaczami społeczności polskiej, aktualne komentarze i opinie w tematach budzących ogólny głos w społeczeństwie. Gazeta nie omija też zjawisk niepożądanych we własnym środowisku.

„Kurier Wileński” należy do Stowarzyszenia Dzienników Mniejszości Narodowych.

W dniu 60-lecia „Kuriera Wileńskiego” pragniemy złożyć na ręce Wielce Szanownego Redaktora Naczelnego Pana Roberta Mickiewicza najserdeczniejsze koleżeńskie gratulacje i z okazji tak pięknego Jubileuszu życzyć całemu Zespołowi Redakcyjnemu „Kuriera” następnych sukcesów życiowych i zawodowych na niwie służby Polakom na Litwie.

Zespół redakcyjny Monitora Wołyńskiego

«Кур'єр Віленський», що виходить у Литві, – єдине польське щоденне видання в Центральній-Східній Європі. Протягом багатьох років його головною метою є висвітлення життя польської громади в цій країні. Газету засновано 1 липня 1953 року і відтоді з'явилося на світ понад 17 тисяч її номерів.

«Кур'єр» – це щоденна газета, що займає своє місце на литовському ринку мас-медіа. Вона висвітлює події, фіксує факти, які мають вплив на польсько-литовські стосунки, на настрої, стан і позицію польської громади в країні над Німаном та Вілією.

На сторінках видання ми знайдемо огляд найважливіших подій у галузі культури, науки, спорту та економіки, світові новини, повідомлення, що присвячені охороні здоров'я та справам польської освіти.

У «Кур'єрі Віленському» ми знайдемо також багато практичної інформації, наприклад, актуальні курси валют, адреси і телефони польських організацій, години проведення богослужінь польською мовою в костелах Вільнюса і Віленщини, репертуар театрів і кінотеатрів.

Головною силою видання є поточна інформація з життя країни, репортажі, публікації на тему сьогодення і минулого Вільнюса, інтерв'ю з провідними литовськими політиками і діячами польської громади, актуальні коментарі і думки на теми, що мають резонанс у суспільстві. Газета не оминає увагою також небажані явища у власному середовищі.

«Кур'єр Віленський» є членом Товариства щоденних видань національних меншин.

У день 60-ліття «Кур'єра Віленського» прагнемо передати Вельмишановному Головному Редакторові Пану Роберту Міцкевичу сердечні дружні привітання та з нагоди такого прекрасного Ювілею побажати усьому Редакційному Колективу «Кур'єра» подальших життєвих і професійних успіхів на ниві служіння полякам у Литві.

Редакція «Волинського Монітора»

Tajemniczy rysunek łuckiej synagogi

Загадковий малюнок луцької синагоги

Niedaleko od brzegu Styru w Łucku, stoi mocny murowany budynek z wysoką wieżą. Jest to dawna żydowska synagoga. Przypomina ona niewielką, ale potężną twierdzę, z której w dawnych czasach można było strzelać z dział na cztery strony świata.

W 1626 roku król Rzeczypospolitej Zygmunt III, zezwalając Żydom Łucka na budowę synagogi, w swoim przywileju postawił wymóg, żeby Żydzi rabanicy na górze tej świątyni, na własny koszt, postawili działo i w razie konieczności uczestniczyli w obronie miasta.

Zabytkowa synagoga w Łucku od dawna była atrakcją dla wędrowców, malarzy i fotografów. Na początku XX wieku często pojawiała się na pocztówkach. Nie jest więc dziełem przypadku fakt, iż polski krajoznawca dr Mieczysław Orłowicz w „Ilustrowanym przewodniku po Wołyniu” (1929) zaznaczył, że łucka synagoga jest jedną z najpiękniejszych w Polsce.

Niestety, starych rysunków synagogi zachowało się niewiele. Jeden z najdawniejszych, ukazał się w 1872 roku w polskim ilustrowanym tygodniku „Kłosy” poświęconym literaturze, nauce i sztuce. Zaznaczono tam, że jest to drzeworyt Piotra Diamentowskiego, wykonany na podstawie rysunku Adolfa Kozarskiego. Możemy przypuszczać, że rysunek pojawił się kilka lat wcześniej. Jest to więc pierwszy

nauczyciel rysunków i kaligrafii w Gimnazjum Siedleckim. Równocześnie rozpoczął współpracę z popularnym «Tygodnikiem Ilustrowanym». Gimnazjum funkcjonowało jednak krótko, a kiedy zostało zamknięte, artysta znowu zaczął podróżować, rysując zabytki w różnych miejscowościach kraju. Jego rysunki ukazywały się w ilustrowanych kalendarzach oraz różnych warszawskich czasopismach. Podobno pod koniec lat sześćdziesiątych XIX wieku, Adolf Kozarski odwiedził Łuck i odzwierciedlił na papierze dawną żydowską synagogę. Zachowały się także niektóre inne jego rysunki, które powstały w ukraińskich miastach i wsiach.

Od 1869 roku pracował w Gimnazjum Gubernialnym w Płocku, gdzie uczył kaligrafii, kreślenia i rysunku. Jednocześnie współpracował z czasopismami «Tygodnik Ilustrowany» i «Kłosy», w którym ukazał się rysunek z Łucka.

Można też przypuszczać, że będąc w Łucku, Kozarski narysował na papierze także

Неподалік від берега Стиру у Луцьку стоїть міцна мурована споруда з високою вежею. Це – старожитня єврейська синагога. Зовні вона нагадує невелику, але потужну фортецю, з якої у давнину можна було вести гарматний вогонь на всі чотири сторони.

У 1626 році король Речі Посполитої Сигізмунд III, даючи луцьким євреям дозвіл на будівництво синагоги, у своїй грамоті вказував, що жиди-рабаніти повинні на верху тієї школи-божниці за свій коштів встановити гармату і при необхідності брати участь в обороні міста від ворогів.

Луцька синагога як старовинна пам'ятка архітектури здавна приваблювала мандрівників, художників, фотографів. На початку XX століття її часто зображували на поштових листівках. Не випадково польський дослідник доктор Мечислав Орлович в «Ілюстрованому путівнику по Волині» (1929 р.) зауважував, що луцька синагога є однією з найкрасивіших у Польщі.

На жаль, старих рисунків синагоги збереглося зовсім мало. Один з найдавніших був опублікований у 1872 році в польському щотижневому літературно-мистецькому часописі «Kłosy» (Колос). Зазначено, що це дереворит Петра Діаметовського за малюнком Адольфа Козарського. Можна припустити, що малюнок був зроблений художником за кілька років до цього. А отже – це перше зображення луцької старожитньої синагоги. Ми бачимо не лише саму будівлю у всій красі, але й людей біля неї. Очевидно одні затрималися після молитви на подвір'ї, щоб перекинутися кількома словами, інші поважно крокують. Цікавий тогочасний одяг луцьких євреїв. Зафіксовано невеличкий епізод, але, здається, що художник навіть зумів передати характер тих людей, котрі так колоритно зображені на малюнку.

Розповім трохи докладніше про автора. Адольф Козарський – польський художник і педагог. Народився у містечку Радомі у 1836 році в родині дрібного урядовця із скромними статками. З 1852-го п'ять років навчався у Варшавській школі мистецтв. За сумлінне навчання не раз одержував відзнаки і вже в молоді роки проявив себе як талановитий рисувальник. Його учителем був відомий польський художник, автор багатьох портретів та образів на історичну та біблійну теми Ян Ксаверій Каневський. Його ім'я пов'язане з Волинню. В юності Каневський навчався у Кременецькому ліцеї. Родом був із містечка Красилова (нині – Хмельницька область). Потім студіював у Петербурзькій імператорській академії мистецтв, стажувався у Римі, де прославився як портретист. Йому замовив свій портрет сам Папа римський Григорій XVI.

Звичайно, велика честь була мати такого вчителя, як Каневський. Однак відомий художник підбирав собі також талановитих учнів. Після навчання Адольф працював у літографічних закладах, здійснював мандрівки, зарисовуючи цікаві місця. Через нестачу засобів для існування влаштувався учителем малювання та каліграфії у Седлецькій гімназії. Тоді художник почав співпрацювати з популярним часописом «Ілюстрований тиждень». Через кілька років гімназію закрили і він знову став подорожувати, змальовуючи старовинні будівлі у містах і селах краю. Свої малюнки друкував в ілюстрованих календарях та різних

Адольф Козарський

варшавських виданнях. Цілком імовірно, що саме наприкінці 1860-х років Адольф Козарський побував у Луцьку і відобразив на папері старожитню єврейську синагогу. Збереглися і деякі інші його рисунки з українських міст і сіл.

З 1869 року А.Козарський був прийнятий на роботу у Плоцьку губернську гімназію, де викладав каліграфію, креслення і малювання. У той час він співпрацював з часописами «Ілюстрований тиждень» і «Клос», де й був опублікований рисунок з Луцька.

Можна сміливо припустити, що, перебуваючи в Луцьку, Козарський зафіксував на папері і Замок Любарта чи будівлі тогочасних храмів і монастирів. Не виключено, що ці малюнки й були десь опубліковані без підпису автора чи й досі зберігаються в архівах.

Помер Адольф Козарський у 1911 році. Деякі його твори зберігаються в Народному музеї Варшави та в Історичному музеї, чимало рисунків є у Варшавській народній бібліотеці.

Спочатку художник займався також живописом, проте коли почав друкуватися у часописах, то все частіше звертався до олівця чи пера. Його улюбленою темою стала архітектура. Треба додати, що митець для точної передачі міських пейзажів інколи користувався камерою-обскура – тогочасним прототипом фотоапарата. Фотографії він обробляв графічно, монтуєчи їх на папері, і завдяки цьому дуже точно передавав архітектурні деталі. Місцевості, до яких не зміг доїхати, інколи на замовлення різних видань перемальовував з фотографій. Адольф Козарський, зокрема, зробив дивовижну довколишню панораму Варшави – вид на 360 градусів з вежі Королівського замку – на основі фотографій Конрада Брандла.

Наведено чимало цікавих фактів з життя художника. Але й досі залишається загадковою історія появи малюнка луцької старожитньої єврейської синагоги. Додамо лише, що зображена вона Адольфом Козарським з фотографічною точністю.

Феодосій МАНДЗЮК

rysunek, na którym pojawia się zabytkowa łucka synagoga. Widzimy na nim nie tylko synagogę, ale także ludzi – jedni zatrzymali się na podwórku po modlitwie, żeby trochę porozmawiać ze sobą, inni natomiast gdzieś się spieszą. Ciekawe są ówczesne ubrania Żydów w Łucku. Artysta na rysunku zatrzymał czas, bowiem obraz świetnie oddaje charakter i emocje ludzi tamtej rzeczywistości.

Oto garść informacji o mistrzu. Adolf Kozarski – polski malarz i pedagog. Urodził się w Radomiu w 1836 roku w rodzinie skromnego urzędnika. Przez pięć lat (zaczynając od 1852 roku) uczęszczał do Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie. Niejednokrotnie otrzymywał nagrody za dobre wyniki w nauce i już w latach młodzieńczych wykazywał się talentem malarskim. Jego nauczycielem był znany polski malarz, autor wielu portretów i obrazów o tematyce historycznej i biblijnej Jan Ksawery Kaniewski, którego imię związane jest z Wołyniem. W latach młodzieńczych Kaniewski uczył się w Liceum Krzemienieckim. Urodził się w Krasilowie (obecnie obwód chmielnicki). Studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu, miał staż w Rzymie, gdzie był znany jako autor portretów. Swoją karierę zamówił u niego papież Grzegorz XVI.

Wielkim zaszczytem dla Kozarskiego było mieć takiego, jak Kaniewski nauczyciela. Jednak wybitny malarz także szukał dla siebie utalentowanych uczniów. Po studiach zaczął pracować w zakładach litograficznych i wędrował rysując ciekawe miejsca. Z powodu braku środków do życia, zaczął pracować jako

Zamek Lubarta oraz budynki ówczesnych świątyń i klasztorów. Nie możemy wykluczyć, że te rysunki ukazały się gdzieś bez podpisu autora albo do tej pory są przechowywane w archiwach.

Adolf Kozarski zmarł w 1911 roku. Niektóre jego dzieła zachowane są w zbiorach Muzeum Narodowego i Muzeum Historycznego w Warszawie, wiele rysunków znajduje się w Bibliotece Narodowej w Warszawie.

Początkowo Kozarski uprawiał malarstwo, jednak od czasu, kiedy jego prace zaczęły ukazywać się w czasopiśmie, częściej rysował ołówkiem lub piórem. Jego ulubionym tematem była architektura. Musimy powiedzieć, że artysta dla dokładnego odzwierciedlenia miejskich pejzaży, posługiwał się czasem kamerą obskurą, pierwowzorem aparatu fotograficznego. Zdjęcia montował później na papierze, rysując w ten sposób z wielką precyzją architektoniczne elementy. Miejscowości, do których nie potrafił dotrzeć, czasem przerysowywał ze zdjęć na zlecenie różnych czasopism. Adolf Kozarski jest autorem zadziwiającej panoramy Warszawy – widok na 360° z wieży Zamku Królewskiego – powstałej na podstawie zdjęcia Konrada Brandla.

Opowiedzieliśmy o wielu ciekawych faktach z życia malarza. Ale do tej pory pozostaje zagadką to, w jakich okolicznościach pojawił się rysunek dawnej żydowskiej synagogi. Należy tylko dodać, że Adolf Kozarski narysował ją z wielką, niemal fotograficzną precyzją.

Феодосій МАНДЗЮК

Wspaniałe dni w Legionowie

Od kilku lat miasto Legionowo jest partnerem Kowla. Urzędy miast-partnerów aktywnie współpracują, a delegacje z Polski i z Ukrainy, chętnie spotykają się w celu wymiany doświadczeń, podzielenia się planami i nawiązania kontaktów.

Od 20 do 23 czerwca 2013 roku, na zaproszenie władz samorządowych Legionowa, grupa 8 uczniów ze Szkoły Polskiej przy Towarzystwie Kultury Polskiej w Kowlu z opiekunkami Natalią Balcą, Oksaną Melnyk i nauczycielem języka polskiego Wiesławem Pisarskim, wyjechała z wizytą do Legionowa. Podczas czterech dni pobytu w Polsce, młodzieży z Ukrainy towarzyszyli gimnazjaliści wraz z opiekunami: Anetą Floryszczyk-Taranenko i Dominiką Pietraszewską oraz pracownicy Biura Rady Miasta i Informacji Publicznej Urzędu: Agnieszka Błudas-Nadworska oraz Ilona Rutkowska.

Pierwszy dzień pobytu w Legionowie rozpoczął się wizytą w Zespole Szkolno-Przedszkolnym nr 2. Grupa z Ukrainy spotkała się z dyrektorem szkoły Dorotą Kuchtą i wice-dyrektorem Anitą Brzozowską. Następnie uczniowie obejrzeli pracownie szkoły, bibliotekę i salę gimnastyczną.

Julia Biruk: „Spędziłam w Legionowie tylko 4 dni, ale mam takie wrażenie, że cały miesiąc. Bardzo miło było poznać nastolatków z Polski i spędzić z nimi ten czas. Przyjęto mnie bardzo ciepło. Dziękuję! Ach, jeszcze nigdy nie zapomnę nocnej Warszawy!”

Bardzo ciekawym wydarzeniem pierwszego dnia stało się spotkanie w siedzibie Straży Miejskiej, gdzie ukraińskie dzieci mogły zapoznać się z pracą strażników miejskich oraz specjalistów od monitoringu. Następnie odbyło się spotkanie z rówieśnikami z Polski, po którym wszyscy razem udali się na wycieczkę do Zegrza, zorganizowaną przez Radę Miasta Legionowo. Podczas wycieczki statkiem po Zegrzu, uczniowie mogli poznać się lepiej oraz zwiedzić piękne okolice Legionowa.

Kolejną atrakcją przygotowaną przez legionowską Radę, był rajd jeepami. Ponad dwie godziny spędzone w terenie, jazda po lesie, błocie i wodzie z pewnością dostarczyły niezapomnianych wrażeń, zarówno uczniom, jak i opiekunom.

Weronika Kolbac: „Tak mi spодobał się nasz wyjazd, że nie chciałam wracać. Było wesoło i ciekawie, a najbardziej spодobała się jazda na jeepach. Warszawa jest niezapomniane piękna.

W drugim dniu grupa z Kowla została przyjęta w Urzędzie Miasta Legionowa przez Prezydenta Miasta Romana Smogorzewskiego, Przewodniczącego Rady Miasta

Janusza Klejmenta oraz Wicestarostę Powiatu Legionowskiego Roberta Wróbla. Podczas tej wizyty zapoznano gości z Ukrainą z historią Legionowa oraz z funkcjonowaniem urzędu. Po oficjalnej wizycie w Urzędzie Miasta uczniowie wyjechali do Warszawy, gdzie zobaczyli Pałac Krasińskich, Pomnik Powstańców Warszawskich, historyczną ulicę Freta, Barbakan, Starówkę z pomnikiem Syrenki i zmianę warty przy Grobie Nieznanego Żołnierza. Następnie udali się do Łazienek Królewskich.

Oksana Melnyk, opiekunka: „Te 4 dni spędzone w Legionowie były wspaniałe. Jestem zachwycona różnorodnością programu kulturalnego i rozrywkowego, gościnnością oraz bardzo dobrą organizacją. Nowe emocje, nowi przyjaciele, dużo pozytywnych bodźców – ten wyjazd był najlepszym wydarzeniem lata!”

Po powrocie do Legionowa uczniowie zwiedzili Muzeum Historyczne na Piaskach. Częścią programu tego dnia był też udział w imprezie Fish&Grill, która odbywa się co roku w centrum miasta Legionowa. Podczas imprezy mieli okazję spróbować polskich potraw i zobaczyć koncert zespołu rockowego z Polski. Po około dwóch godzinach spędzonych na degustacjach i wspólnych rozmowach, uczniowie udali się do rodzin, które sprawowały opiekę nad grupą z Ukrainy.

Nastia Czyruk: „Wszystko, co odbywało się podczas pobytu w Legionowie, było przyjemne i niezwykle. Chciałabym jeszcze raz podziękować rodzinom, bo to one odgrywały największą rolę w tym, abyśmy otrzymali z pobytu, jak najwięcej pozytywnych emocji.”

Dzień czwarty został zarezerwowany dla rodzin, które bardzo serdecznie przyjęły uczniów z Kowla. Każdy z uczniów wraz z rodziną spędził ten dzień na swój sposób. Były to wyjazdy do Centrum Nauki Kopernik w Warszawie, zwiedzanie Warszawy, wycieczki na rowerach po Legionowie i dużo innych atrakcji. Natomiast opiekunowie z Ukrainy w towarzystwie nauczycielek z ZSP nr 2 zwiedzili Muzeum Powstania Warszawskiego.

Natalia BALECKA

P.S.: Opiekunowie grupy i uczniowie z Kowla bardzo dziękują organizatorom wizyty i opiekunom grupy za miłe przyjęcie.

Чудові дні в Легіонові

Уже декілька років місто Легіоново є партнером Ковеля. Міські ради міст-побратимів активно співпрацюють, а делегації з Польщі та України охоче зустрічаються, аби обмінятися досвідом, планами і навіязати контакти.

Із 20 по 23 червня 2013 року на запрошення міської ради Легіонова 8 учнів Польської школи Товариства польської культури в Ковелі з вихователями Наталією Балецькою, Оксаною Мельник і вчителем польської мови Веславом Пісарським відвідали Легіоново. За чотири дні перебування в Польщі молодь з України супроводжували учні гімназії та їхні вихователі: Анета Фльоришич-Тараненко і Домініка Петрашевська, а також працівники Бюро міської ради і публічної інформації: Агнешка Блудас-Надворська та Ілона Рутковська.

Юлія Бірук: „Я провела в Легіонові всього 4 дні, але таке враження, що була там цілий місяць. Приємно було познайомитися з польськими ровесниками і провести з ними цей час. Приймали мене дуже тепло. Дякую! Ах, ще ніколи не забуду нічної Варшави!”

Перший день у Легіонові розпочався з відвідин Шкільного та дошкільного освітнього комплексу № 2. Група з України зустрілася з директором школи Доротою Кухтою і заступником директора Анітою Бжозовською. Далі гості оглянули шкільні кабінети, бібліотеку і спортзал.

Дуже цікавою в перший день подорожі була екскурсія до Міської пожежної служби, де українські діти довідалися про те, як працюють польські пожежники і спеціалісти з моніторингу. Потім відбулася зустріч з польськими ровесниками, після якої всі дружно вирушили на екскурсію Зегжом, організовану міською радою Легіонова. Під час подорожі кораблем по Зегжі учні мали можливість краще познайомитися і оглянути околиці Легіонова.

Вероніка Колбач: „Мені так сподобалася наша поїздка, що не хотілося повертатися. Було весело і цікаво, а найбільше сподобалася поїздка на позашляховиках. Варшава незабутньо прекрасна.”

Наступною atrakцією, яку приготувала Легіоновська рада, був рейд на позашляховиках. Понад дві години, проведені в околицях міста, поїздка по лісі, багnah і воді залишили незабутні враження як в учнів, так і в їхніх вихователів.

Наступного дня групу з Ковеля у міській раді приймав президент міста Роман Смогожевський, голова міської ради Януш Клеймент

і віце-староста Легіоновського повіту Роберт Врубель. Під час цього візиту гостей з України ознайомили з історією міста та працею місцевої влади. Після офіційного візиту учні вирушили до Варшави, де оглянули палац Красінських, пам'ятник Варшавським повстанцям, історичну вулицю Фрета, Барбакан, Старе місто з пам'ятником Русалці і зміну варти біля Могили невідомого солдата. Далі вирушили до парку Королівські Лазенки.

Оксана Мельник, вихователь: „Ці 4 дні, проведені в Легіонові, були чудові. Я захоплена різноманітністю культурної і розважальної програми, гостинністю і настільки якісною організацією. Нові емоції, нові друзі, багато позитивних стимулів. Поїздка стала найкращою подією літа!”

Повернувшись до Легіонова, учні відвідали Історичний музей на Пісках. Програма цього дня також передбачала виступ «Fish&Grill», який щорічно відбувається в центрі Легіонова. Під час святкування гості почастилися польськими стравами і побачили концерт рок-групи з Польщі. Після двох годин розваг і пригостань учні вирушили до сімей, у яких проживали гості з України.

Настя Чирук: „Усе, що відбувалося під час перебування в Легіонові, було приємне і незвичайне. Хочу ще раз подякувати сім'ям, бо це вони зіграли найважливішу роль у тому, щоб ми під час подорожі отримали якнайбільше позитивних емоцій”.

Четвертий день був присвячений сім'ям, які дуже гостинно прийняли учнів з Ковеля. Кожен учень із родиною, у якій він проживав, провів цей день по-своєму: поїздка до Центру науки «Коперник» у Варшаві, екскурсія по Варшаві, велосипедні прогулянки по Легіонові і багато інших розваг. Вихователі з України в супроводі польських вчителів відвідали Музей Варшавського повстання.

Наталія БАЛЕЦЬКА

P.S.: Вихователі групи та учні з Ковеля щиро дякують організаторам поїздки і господарям події за приємну зустріч.

Informacja wołyńska Волинська інформація

У ході Всеукраїнської акції «Почуй світ!», спрямованої на допомогу дітям із вадами слуху, на Волині зібрали майже 450 тисяч грн. З огляду на цю суму, Волинська область посіла третє місце в Україні.

W ramach Ogólnoukraińskiej akcji „Usłysz świat!”, której celem jest pomoc dzieciom z problemami słuchu, na Wołyniu zebrano prawie 450 tys. hrn. Ze względu na te koszty obwód wołyński znalazł się na trzecim miejscu wśród innych obwodów.

Під час зустрічі інтелектуального клубу «Зрозумій мене» лучани мали змогу познайомитись із основами мови жестів, вивчити абетку для глухих, навчитися показувати свої імена і ставити запитання про те, де розташований певний об'єкт.

Podczas spotkania intelektualnego klubu „Zrozum mnie” łuczanie mieli możliwość zapoznać się z podstawami języka migowego, nauczyć się abecadła dla osób niesłyszących, pokazywania swojego imienia i pytania o drogę do pewnych obiektów.

У Луцьку біля центральної бібліотеки для дітей, що на проспекті Грушевського, 1, діятиме «бібліотека під відкритим небом». Тут діє літній читальний та ігровий зал.

W Łucku centralna biblioteka dla dzieci, znajdująca się przy Hruszewskiego 1, otworzyła „bibliotekę pod otwartym niebem”. Będą tu działały czytelnia i sala dla gier.

26 липня у Володимирі-Волинському відбудеться фестиваль любительського кіно «Я люблю своє місто». Захід присвячений 1025-ій річниці заснування Володимира-Волинського.

26 lipca we Włodzimierzu Wołyńskim z okazji 1025-lecia założenia miasta, odbędzie się festiwal kina amatorskiego „Kocham swoje miasto”.

25-27 вересня у Луцьку відбуватиметься Міжнародний фестиваль аматорських театрів «Мандрівний вішак».

25-27 września w Łucku odbędzie się Międzynarodowy Festiwal Teatrów Amatorskich „Wędrowny Wieszak”

Волинська область виграла грант Світового банку у розмірі 30 мільйонів доларів на розвиток медицини.

Obwód wołyński dostanie od Banku Światowego 30 mln dolarów na rozwój medycyny.

Jewgenija Kononenko: «Мам wielkie kreatywne plany!»

Євгенія Кононенко: «У мене великі творчі плани!»

Nowele i większe utwory prozatorskie Jewgeniji Kononenko charakteryzują się napięciem i psychologizmem w przedstawieniu charakterów. W «twórczym bagażu» pisarki są też tłumaczenia z angielskiego i francuskiego, utwory dla dzieci i wiersze. Jewgenija Kononenko jest laureatką licznych nagród literackich, co świadczy o wielkiej przychylności czytelników i uznaniu krytyków. Dzisiaj zgodziła się na udzielenie wywiadu dla «Monitora Wołyńskiego».

«Gdybym została matematykiem, moja literatura byłaby ciekawsza»

- Jaka była Pani droga do literatury? O ile wiem, najpierw ukończyła Pani Wydział Mechaniki i Matematyki. Czy w młodości zamierzała Pani zajmować się czymś innym niż literatura?

- Tak, nie zamierzałam zostać pisarką, stało się to samo z siebie. Jednak w tym miejscu, należy się wyjaśnienie. Po pierwsze, wydaje mi się, że niewiele osób świadomie zamierza zostać pisarzem, to przeważnie wychodzi samo z siebie. Po drugie, bardzo mało jest pisarzy, nie tylko na Ukrainie, ale też w świecie, którzy utrzymują się wyłącznie z pisania. Zawód pisarza doskonale łączy się z innymi zawodami. Drugi zawód jest źródłem natchnienia i niepowtarzalnego doświadczenia. Gdybym została matematykiem, moja literatura byłaby, tak sobie myślę, ciekawsza.

- Współczesna literatura ukraińska jest bardzo różnorodna, ale jak dotychczas nie jest masowa. Czy problem tkwi w jakości czy w procesach globalizacyjnych? Liczba czytelników zmniejsza się, natomiast wzrasta liczba widzów i konsumentów informacji wirtualnej zaczerpniętej z Internetu...

- Niezależnie od procesów, nadal istnieje wiele osób czytających, ich liczba pozostaje stabilna. Dlaczego literatura ukraińska jest mało czytana na Ukrainie? Myślę, że to zależy od twórczej promocji pisarzy i ich tekstów. To się dzieje, jednak w bardzo małym stopniu.

- Przez ostatnie lata częściej są drukowane Pani zbiory nowel i opowiadań. Czy to jest związane z tym, że duże gatunki prozy (powiedźmy, powieści) są mniej interesujące dla współczesnych czytelników?

- W zeszłym roku wydałam powieść «Rosyjski siuzet» i nie wywołała ona zbyt dużego zainteresowania. Chociaż ogólnie moje książki cieszą się powodzeniem i nad tym się nie zastanawiam. Tak, uwielbiam gatunek noweli, ale pisałam też nieduże powieści, w tym «Rosyjski siuzet».

- Uczestniczyła Pani w wielu międzynarodowych forach literackich, kulturologicznych i naukowych na Ukrainie, we Francji, Stanach Zjednoczonych, Polsce, Finlandii, Estonii i Rosji. Jak literatura i kultura ukraińska jest odbierana w świecie?

- A jak Pan odbiera współczesną literaturę fińską, belgijską, duńską, australijską czy nigeryjską? A współczesną literaturę Filipin? Współczesną literaturę teź Litwy czy Estonii? Pozostaje jeszcze dużo krajów i kultur, które są mało znane dla świata. Ukraina też należy do ich grona.

- W kręgu Pani zainteresowań zawodowych znajdują się też tłumaczenia literatury pięknej i naukowej z języka angielskiego i francuskiego. Wybór utworu jest dokonywany według własnego gustu czy na zlecenie?

- Różnie to bywa. Powieść współczesnego irlandzkiego pisarza Hugo Hamiltona «Ludzie z piegami» zaproponowała sama. A «Elegancja jeża» Muriel Barbery zamówiło wydawnictwo. Każda przetłumaczona książka ma swoją historię.

«Na całym świecie dominuje amerykańska produkcja kulturalna»

- Wiem, że kilka lat temu prowadziła Pani wykłady na Uniwersytetach Warmińsko-Mazurskim i Warszawskim, a studenci z okazji Pani przyjazdu, nawet przetłumaczyli na polski Pani dzieła i przedstawili je na scenie. Proszę opowiedzieć o tych spotkaniach oraz o tym, czy literatura ukraińska i polska, mają jakieś cechy wspólne?

- W Polsce miałam spotkania z ukraińskimi i rusistami, czyli ludźmi, którzy faktycznie interesują się literaturą ukraińską. Moje opowiadania nie były inscenizowane, recytowano tylko dialogi. Było widać, że polskim dziewczynom moje dzieła podobają się, a to znaczy, że problemy osobowości, rodziny w Polsce i na Ukrainie mają dużo wspólnego. Polską literaturę współczesną znam niezbyt dobrze. Ale trudno jest poznać współczesną literaturę każdego kraju. Zawsze wypływają jakieś imiona, których nie znasz, nawet gdy się w literaturze orientujesz, mam na uwadze tu literaturę francuską, którą się interesuję.

- Obecnie jest Pani współpracownikiem naukowym Ukraińskiego Centrum Badań Kulturalnych. Proszę powiedzieć, co przeszkadza ojczyściej produkcji kulturalnej w tym, aby stała się ona masowa i temu, aby Ukraińcy mogli odnieść z tego jakieś korzyści?

- Na całym świecie dominuje amerykańska produkcja kulturalna, większe kraje mają też większe możliwości w promowaniu swojej produkcji – filmów, seriali, zresztą pisarzy. W każdym kraju o kulturze nie dominującej są te same problemy, które ma Ukraina. Jamesa Bonda stworzyła Brytania, a nie Holandia czy Norwegia. I w Holandii Jamesa Bonda oglądają o wiele częściej, niż lokalnych supermenów, których też nie ma. Jednak istnieje intelektualne kino holenderskie. Jest znane w kregach akademickich, a jednak istnieje. Tę niszę Ukraina może również wypełnić. Ale bohatera na miarę Jamesa Bonda, nie ma nawet Rosja z jej udogodnieniami. Rosyjska kultura masowa w świecie nie jest konsumowana.

- Czy na Panią wywiera wpływ współczesna krytyka ukraińska?

- Myślę, że nie. Gdy krytyk chwali, jest to po prostu przyjemne, ale nie kształtuje nowych horyzontów. Czasami autorzy są wściekli, że ich krytykują i w tym gniewie są kształtowane nowe teksty. Krytyka spełnia dużo różnych zadań. Co by nie mówili, takich krytyków, którzy analizują i podsumowują proces literacki, mamy niemało. Ale takich, którzy potrafiliby określić negatywne i pozytywne cechy pisarza, aby jego następna książka stała się inną, nie spotykałam.

- Często mówią, że w naszej literaturze nie ma cenzury, szczególnie tej kulturalnej. Czy brzydkie wyrazy, przemoc muszą zostać w literaturze zakazane czy moda na «ostre słowo» powoli znika sama przez siebie?

- Obecnie trwa okres postmodernistyczny, czyli dyskursy są zrównoważone. Zasilanie języka przysłowiami łacińskimi czy przekleństwami – to jest prawie to samo. Kiedyś we Lwowie na ścianie przy wejściu do budynku przeczytałam sentencję łacińską o nieprzystojnym charakterze, którą cytuję w swojej powieści «Ofiara zapomnianego mistrza».

- O napisaniu jakiej książki marzy Pani w najbliższej przyszłości?

- Będzie jeszcze dużo książek! Mam wiele pomysłów i wielkie plany!

Novelística i wielka proza Євгенії Кононенко відзначається напругою та psychologізмом у змалюванні характерів. У «творчому багажі» письменниці є також переклади з англійської та французької, твори для дітей, поезії. Свідченням любові серед читачів та поваги серед критиків є численні літературні нагороди, якими відзначили Євгенію Кононенко. Сьогодні вона люб'язно погодилася відповісти на запитання від «Волинського Монітора».

«Якби зберегла фах математика, моя література була б цікавішою»

- Пані Євгеніє, яким був Ваш шлях у літературу? Наскільки відомо, спочатку Ви закінчили механіко-математичний факультет. Отже, в молодості думали займатися чимось іншим?

- Так, я не збиралася бути письменницею, це вийшло само собою. Проте тут мають бути деякі уточнення. По-перше, мені здається, мало хто свідомо збирається бути письменником, у більшості це виходить само собою. По-друге, дуже мало не лише в Україні, а й у світі письменників, котрі лише з того й живуть. Фах письменника цілком узгоджується з іншими заняттями. Інше заняття – це джерело натхнення й унікального досвіду. Якби зберегла фах математика, моя література була б, я так думаю, цікавішою.

- Сучасна українська література надзвичайно різноманітна, проте досі залишається не масовою. Проблема у якості чи у глобалізаційних процесах, коли читачів стає все менше, а все більше глядачів і споживачів віртуальної інформації з Інтернету?

- Які б не були процеси, все одно є багато людей, котрі читають, і їхня кількість лишається стабільною. Чому українську літературу мало читають в Україні? Я так думаю, має бути певна творча промоція письменників та їхніх текстів. Потроху це відбувається, але, очевидно, недостатньо.

- В останні роки частіше з'являються друком Ваші книжки новел та оповідань. Це пов'язано із тим, що великі прозові жанри (романи, повісті) сучасним читачам менш цікаві?

- У минулому році видала роман «Російський сюжет» і на нього мало звернули увагу. Хоча, загалом, на мої книги певну увагу звертають, і я над цим не працюю. Так, я люблю жанр новели, але і невеликі романи також пишу, і «Російський сюжет» серед них.

- Ви були учасницею багатьох міжнародних літературних, культурологічних і наукових форумів в Україні, Франції, США, Польщі, Фінляндії, Estonii, Roscii. Як сприймають українську культуру, літературу в світі?

- А як Ви сприймаєте сучасну фінську, бельгійську, данську, австралійську чи нігерійську літературу? Сучасну літературу Філіппін? Сучасну літературу тої ж Литви чи Estonii? Маловідомих світові країн і культур дуже багато, Україна лише одна з них.

- До кола Ваших професійних зацікавлень належать також художні і науково-популярні переклади з англійської та французької. Вибір твору для праці проводиться за власним смаком чи на замовлення?

- По-різному. Роман сучасного ірландського письменника Хюго Гамільтона «Люди з веснянками» пропонувала сама. А «Елегантну і жакхиху» Мюріель Бербері замовляло видавництво. У кожній перекладеній книжки своя історія.

«В усьому світі є засилля американського культурного продукту»

- Знаю, що кілька років тому Ви відвідали Вармінсько-Мазурський та Варшавський університети із лекціями, а студенти до Вашого приїзду навіть переклали польською Ваші твори і поставили їх на сцені. Розкажіть про ці зустрічі, а також чи мають сучасні українська і польська літератури щось спільне?

- У Польщі я зустрічалася з українцями та русистами, тими, кого спеціально цікавить українська література. Мої оповідання не ставили на сцені, але діалоги прочитали в особах. Було видно, що польським дівчатам сподобалися мої твори, а це значить, що проблеми особистісного, родинного характеру в Польщі і в Україні мають багато спільного. Сучасну польську літературу, на жаль, знаю погано. Але будь-яку актуальну літературу дуже важко знати в повному обсязі. Завжди виринають якісь імена, яких не знаєш, навіть знаючи літературу, суджу по французькій літературі, якою цікавлюся.

- Нині Ви працюєте науковим співробітником Українського центру культурних досліджень, тож можете оцінити, які найголовніші проблеми не дають вітчизняним культурним продуктам стати масовими і приносити користь українцям.

- В усьому світі є засилля американського культурного продукту, великі країни мають значно більші можливості в пропаганді свого мега-продукту – фільмів, серіалів, письменників, зрештою. В кожній країні невідомі культурі є ті ж проблеми, що й в Україні. Джеймса Бонда створила Британія, а не Голландія чи Норвегія. І в Голландії Джеймса Бонда дивляться незрівнянно більше, ніж місцевих суперменів, яких і нема. Щоправда, є інтелектуальне голландське кіно. Це для вузького кола, але це все-таки є. Таку нішу Україна також могла б заповнити. Але на героя масштабу Джеймса Бонда не спромоглася навіть Росія з її потужностями. Російську масову культуру у світі не споживають.

- Чи має на Вас вплив сучасна українська критика?

- Думаю, що ні. Коли критик хвалить, це просто приємно, але не формує нових обріїв. Іноді письменники гніваються, коли їх критикують, і це гнів формує їхні нові тексти. У критики багато різних завдань. Що б не говорили, але таких критиків, котрі аналізують і підсумовують літературний процес, у нас трохи є. Проте таких, котрі могли б відзначити негатив і позитив письменника, аби його наступна книга стала іншою, такого я не помічала.

- Існують численні твердження, що в нашій літературі бракує цензури, особливо культурної. Нецензурищина, насилля має заборонятися в літературі чи мода на «гостре слівце» усе ж поволі відходить сама по собі?

- Зараз маємо постмодерн, значить дискурси урівнялися. Нині пересипати мову латинськими прислів'ями чи матюками – майже те саме. Якось у Львові на стіні під'їзду я бачила латинську sentenciu непристойного характеру, яку наводжу у своєму романі «Жертва забутого майстра».

- Яку книгу ще мрієте створити у недалекому майбутньому?

- Ще багато книжок! У мене великі творчі плани!

Informacje Lubelskie

■ 25 czerwca całą Polskę obiegła wiadomość o podłożeniu tu i ówdzie, a więc w szpitalach lub urzędach publicznych, bomb, które wybuchną o godzinie 12-tej. Alarm okazał się fałszywy, ale straty związane z tym ogłoszeniem, są ogromne. Ewakuowano szpitale, wywożąc chorych poza obiekty, odwołano zaplanowane na ten dzień operacje, ewakuowano urzędy, które przez kilka godzin nie pracowały. W Lublinie jedna z pracownic Wojewódzkiej Komendy Policji otrzymała maila, że taka bomba jest podłożona w gmachu Komendy. Obecnie specjalny zespół Ministerstwa Spraw Wewnętrznych prowadzi śledztwo w tej sprawie.

■ 28 czerwca oficjalnie zakończył się rok szkolny 2012/13. Rozpoczęły się zatem wakacje, które potrwać do ostatniego dnia sierpnia. Można więc mówić o wzmożonym ruchu kolonijnym dzieci i młodzieży. Zdecydowana większość nie wyjedzie toteż w przeważającej większości szkół otwarto obiekty sportowe. W dodatkowych godzinach czynne są biblioteki, zwłaszcza wiejskie, należy się bowiem spodziewać wielu dni słotnych. Lubelski Zakład Przewozów Regionalnych uruchomił kilka nowych połączeń. Ich trasa wiedzie przez malownicze lubelskie Roztocze, głównie przez takie miejscowości jak Szczepleszyn, Zwierzyniec, Susie, Józefów. Kolej zastosowała wiele ulg dla dzieci i młodzieży. Port Lotniczy z siedzibą lotniska w Świdniku uruchomił nowe połączenie Świdnik – Gdańsk i z powrotem. Tak więc w niespełna dwie godziny z odległego Lublina można przenieść się na polski Bałtyk.

■ Lubelski Program „Rodzina Trzy Plus” wygrał ósmą edycję konkursu „Samorządowy Lider Zarządzania 2013 – usługi społeczne”. W konkursie wzięło udział 47 samorządów z całej Polski. Laur w kategorii Innowacyjnych Rozwiązań w Miastach na Prawach Powiatu trafił do Lublina. Lublin otrzymał również laur w kategorii Miasto Przyjazne Seniorom.

■ W Polsce popularne są w konsumpcji flaki wołowe, cielęce lub drobiowe. Aby zasmakować flaki przygotowane przez różne restauracje, w Piaskach koło Lublina zorganizowano Festiwal Flakowy. Stał się on prawdziwą uczcą kulinarną. Mnóstwo ludzi, w ramach degustacji, jadło flaki przygotowane przez Koła Gospodyń Wiejskich i właścicieli gospodarstw agroturystycznych. Imprezę uświetniło wiele znanych artystycznych zespołów ludowych.

■ W Kazimierzu Dolnym nad Wisłą na przełomie czerwca i lipca odbył się doroczny, już 47-my Ogólnopolski Festiwal Kapel i Śpiewaków Ludowych. Były kapele, zespoły śpiewacze, dzieci, młodzieży, dorosłych. Festiwalowi towarzyszyły tradycyjnie Ogólnopolskie Targi Sztuki Ludowej. I mimo na ogół zły w tym roku pogody, festiwal „wyszedł oborną ręką”. Dopisała pogoda, frekwencja wykonawców reprezentujących wysoki poziom sztuki ludowej oraz licznych gości z kraju i zagranicy.

■ W Lubartowie odbyło się 20-ste z kolei Święto Roweru. Do tego powiatowego miasta Lubelszczyzny przyjechało z całego kraju 10 tysięcy rowerzystów. W programie były zawody dziecięce – rowerkowe, wyścigi dla starszych, kiermasze. Impreza cieszyła się olbrzymim powodzeniem, a patronat nad nią sprawowała Pani Poseł Joanna Mucha – minister sportu. Przyjechali medaliści igrzysk olimpijskich i mistrzostwa świata Stanisław Szozda oraz Tadeusz Mytnik. Święto Roweru rocznie organizuje były Mistrz Polski w kolarstwie, mieszkaniec Lubartowa Janusz Pożak. Aż 180-ciu wolontariuszy pracowało przy uświetnianiu imprezy.

■ O nietypowym zabiegu lubelskich lekarzy można powiedzieć w Lublinie. Otóż pacjentka połknęła swoją sztuczną szczękę. Protezę wyjęli gastroskopowo lekarze Szpitalnego Oddziału Ratunkowego przy ulicy Jaczewskiego. Metoda ta pozwala na wyjęcie szczęki przez przełyk i jamę ustną, bez konieczności rozcinania powłok skórnych. Zabieg był możliwy dzięki sprzętowi kupionemu za unijne pieniądze.

■ Pary borykające się z problemem niepłodności mogą już korzystać z rządowego dofinansowania do zabiegów in vitro. W Lublinie do programu zostały zakwalifikowane dwie kliniki, które przyjmują zgłoszenia. Klinika „Novum. Rozrodczość i Andrologia” otrzymała dofinansowanie prawie półtora miliona złotych. Druga klinika „Centrum Zdrowia i Rodziny” dodatkowo 730 tysięcy złotych. W Polsce wytypowano do leczenia in vitro 26 kliniek.

■ W Puławach podczas 23-go Zjazdu Muzułmanów zamieszkałych w Polsce, spotkało się blisko półtora tysiąca wyznawców Islamu. Zjazd spotkał się z protestem blisko półtora tysiąca mieszkańców Puław i okolic. Jednak polska konstytucja gwarantuje wolność wyznania toteż zjazd otrzymał pełną aprobatę władz. Była msza święta, liczne modły, seminaria dla kobiet i dzieci, część artystyczna i sportowa. Organizacją zjazdu zajęła się Liga Islamska w Rzeczypospolitej Polskiej.

■ W Lubelskiem rocznie odbywają się w lecie „Dni Otwartych Drzwi” Ośrodków Doradztwa Rolniczego. Główne imprezy z tej okazji odbyły się na przełomie czerwca i lipca w ODR-ze Końskowola. Gołębie, króliki, kaczki, konie a nawet sztuczna krowa, którą można było doić – to m.in. atrakcje imprezy w Końskowoli. Impreza zgromadziła 200 wystawców, również trzody chlewnej, bydła, owiec czy drzewek i krzewów owocowych ze szkółek. Do Końskowoli przyjechało kilka tysięcy osób z całej Polski. Podobne imprezy w ramach Drzwi Otwartych Ośrodków Doradztwa Rolniczego organizują Rejowiec, Grabanów i Sitno.

Люблінська інформація

■ 25 червня усю Польщу облетіло повідомлення про закладення в різних місцях, а саме – в лікарнях та громадських установах – бомб, які вибухнуть о 12-й годині. Тривога виявилася фальшивою, проте збитки, пов’язані із цими оголошеннями, величезні. Евакуйовано пацієнтів із лікарень, перенесено заплановані на цей день операції, а у звільнених від людей інституціях на кілька годин було перервано роботу. У Любліні одна із працівниць Воєводської комендатури поліції отримала електронне повідомлення про закладення такої бомби в приміщенні комендатури. Нині спеціальний підрозділ Міністерства внутрішніх справ веде слідство у цій справі.

■ 28 червня офіційно закінчився 2012/13 навчальний рік. Після цього розпочалися канікули, що триватимуть до останнього дня серпня. Отже, можемо говорити про збільшення кількості поїздок дітей та молоді у табори. Переважна більшість із них усе ж нікуди не поїдуть, тому в школах відкрито спортивні об’єкти. Бібліотеки, особливо сільські, діятимуть довше, оскільки передбачається чимала кількість дощових днів. Люблінський осередок регіональних перевезень відкрив кілька нових сполучень. Траси ведуть через мальовничі люблінське Розточчя, в основному через такі населені пункти, як: Шебжешин, Звезинець, Сусе, Юзефув. Залізниця запровадила чимало пільг для дітей та молоді. Аеропорт, що знаходиться в Свіднику, увів новий рейс сполученням «Свіднік – Іданськ» та зі зворотнім перельотом. Отже, менш, ніж через дві години, із віддаленого Любліна можна потрапити на польське Балтійське море.

■ Люблінська програма «Сім’я Три Плюс» виграла Восьмий відбірний конкурс «Лідер самоврядування в системі управління 2013 – соціальні послуги». У конкурсі взяли участь 47 органів самоврядування із усієї Польщі. Головна нагорода в категорії «Інноваційні рішення в повітових містах» поїхала до Любліна. Місто отримало також перемогу в категорії «Приязне для пенсіонерів місто».

■ У Польщі в харчуванні популярні яловичі, телячі та птишині шлунки (фляки). Щоб поласувати фляками, які готують різні ресторани, в Пясках, поблизу Любліна, було проведено Фестиваль фляків. Він став справжнім кулінарним святом. Багато людей під час дегустації їли фляки, зготовані Колом сільських господинь і власників агротуристичних господарств. Свято відвідало чимало відомих народних ансамблів.

■ У Казімежі Дольному над Віслою в кінці червня та початку липня відбувся щорічний, вже 47-ий, Загальнопольський фестиваль народних гуртів та співаків. Участь у ньому взяли гурти, співочі ансамблі, діти, молодь, дорослі. Під час фестивалю відбувся традиційний Загальнопольський ярмарок народного мистецтва. Незважаючи на погану в нинішньому році погоду, фестиваль пройшов на славу. Захід відвідало чимало гостей з усієї країни та закордоння, котрі представили високий рівень народного мистецтва.

■ У Любартові відбулося вже 20-е Свято велосипеда. До цього повітового міста на Люблінщині з усієї країни з’їхалося 10 тисяч велосипедистів. У програмі свята були дитячі велосипедні змагання, гонки для старших, ярмарки. Захід мав великий успіх і відбувся під патронатом міністра спорту Йоанни Мухи. Прибули медалісти олімпійських ігор та чемпіонатів світу Станіслав Шозда й Тадеуш Митнік. Свято велосипеда з року в рік організовує колишній чемпіон Польщі з велосипедного спорту, житель Любартова Януш Пожак. У проведенні заходу взяло участь аж 180 волонтерів.

■ Люблінські лікарі застосовують нетипові підходи в медицині. Пациентка проковтнула свою штучну щелепу. Протез, застосовавши гастроскопію, вийняли лікарі Відділення невідкладної допомоги на вулиці Ячевського. Цей метод дозволяє вийняти щелепу через стравохід та ротову порожнину без проведення розрізу тканини. Процедура стала можливою завдяки обладнанню, купленому за гроші Євросоюзу.

■ Пари, які страждають від проблеми безпліддя, можуть скористатися урядовим додатковим фінансуванням процедур «дітей з пробірки». У Любліні в програмі беруть участь дві клініки, які приймають заяви. Клініка «Novum. Народжуваність та андрологія» отримала додаткове фінансування у розмірі майже півтора мільйона злотих. Друга клініка, «Центр здоров’я та сім’ї», отримала 730 тисяч злотих. У Польщі пробіркове лікування проводять 26 клінік.

■ У Пулавах відбувся 23-й 3-їз мусульман, котрі проживають у Польщі, у якому взяли участь приблизно півтори тисяч осіб. 3-їзд супроводжував протест півтори тисячі жителів Пулав та навколишніх населених пунктів. Проте Конституція Польщі гарантує свободу віровизнання, а на проведення 3-їзду надала дозвіл влада. У Пулавах відбулися богослужіння, масові молитви, семінари для жінок та дітей, мистецькі та спортивні заходи. Організацією 3-їзду зайнялася Ісламська ліга в Республіці Польща.

■ Щороку на Люблінщині влітку проходять «Дні відкритих дверей» Центрів сільськогосподарського порадиництва (ЦСП). Основні заходи, присвячені цій події, відбулися в кінці червня – на початку липня в такому ЦСП у Консковолі. Голуби, кролики, качки, коні й навіть штучна корова, яку можна було доїти, – це основні цікавинки заходу в Консковолі. Свято зібрало 200 учасників, котрі виставляли, зокрема, свиней, овець, саджанці дерев та кущів з розсадників. У Консковолі приїхало кілька тисяч осіб із усієї Польщі. Подібні заходи в рамках «Днів відкритих дверей» Центрів сільськогосподарського порадиництва організовують Рейовець, Грабанув та Сітно.

Польська преса про Схід Polska prasa o Wschodzie

■ Europa zmieni konstytucję Rosji?

Росyjsка констytucja idzie za daleko, zabraniając wszystkim skazanym udziału w wyborach – orzekł Trybunał w Strasburgu. Przepisy muszą zostać zmienione.

Nie można zabraniać głosowania w wyborach wszystkim więźniom – bez względu na długość kary, jaką odbywają i ciężar przestępstwa, które popełnili – stwierdzili sędziowie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Taki zapis w rosyjskiej konstytucji to naruszenie prawa do wolnego wyboru, chronionego przez Konwencję Praw Człowieka.

Na rosyjskie przepisy poskarżyli się dwaj więźniowie – Siergiej Anczugow i Władimir Gładkow, którzy od lat walczyli o możliwość udziału w kolejnych wyborach odbywających się w Rosji. Choć obu skazano za morderstwo, w Strasburgu ich skargę uznano za zasadną. Władimir Gładkow został zresztą wypuszczony na wolność w 2008 roku.

Orzeczenie zapadło w Strasburgu jednomyślnie, a wśród głosujących sędziów był także reprezentant Rosji. Trybunał stwierdził natomiast, że zdaje sobie sprawę, iż zmiana konstytucji nie jest łatwa, dlatego samym władzom Rosji pozostawia wprowadzenie takich przepisów, aby nie pozbawiać wszystkich więźniów praw do udziału w wyborach.

Kresy.pl, 4 lipca 2013 roku

Європа змінить Конституцію Росії?

«Російська конституція заходить занадто далеко, забороняючи усім засудженим участь у виборах», - виніс вирок Європейський суд із прав людини в Страсбурзі. Закони потрібно змінити.

«Не можна забороняти голосувати під час виборів усім в'язням, незважаючи на термін покарання, який вони відбувають, а також на тяжкість злочину, який вчинили», - вирішили судді Європейського суду із прав людини в Страсбурзі. Такий запис у Конституції Росії – це порушення права вільного вибору, яке охороняється Конвенцією про захист прав людини.

На російське законодавство поскаржилися два в'язні – Сергєй Анчугов та Владімір Гладков, котрі упродовж багатьох років боролися за можливість участі в чергових виборах, які відбуваються в Росії. Хоч обох було засуджено за вбивство, у Стразбурзі їхню скаргу визнано аргументованою. Владімір Гладков був, зрештою, випущений на волю в 2008 році.

Вирок було винесено у Страсбурзі одноголосно, а серед голосуючих суддів був також представник Росії. Щоправда суд визнав, що зміна конституції - справа нелегка, тому влада Росії сама повинна впровадити такі правила, які дозволили б не позбавляти усіх в'язнів права на участь у виборах.

Kresy.pl, 4 липня 2013 року

■ Rowerzyści pielgrzymują na Białorusi

Біалорусcy rowerzyści pielgrzymują do Narodowego Sanktuarium Matki Bożej w Budslawiu. Jubileuszowa 10. pielgrzymka rowerowa wyruszyła ze stolicy Białorusi, Mińska. Do celu ma dotrzeć w piątek, na rozpoczęcie obchodów 400-lecia obecności obrazu Matki Boskiej Budslawskiej w miejscowej świątyni.

Pielgrzymów pobłogosławił arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz. Zwierzchnik białoruskich katolików sam przejechał też na rowerze pierwsze kilometry pielgrzymki. Jej organizatorka, Natalia Marozaua, powiedziała Polskiemu Radiu, że jedzie do Budslawia na rowerze po raz dziewiąty. „Będzie modlitwa do Matki Boskiej Budslawskiej. To też dobra możliwość zobaczenia miejsc historycznych i kultowych - kościołów, kapliczek i pomników” - zaznaczyła.

W pielgrzymce z Mińska wyruszyło 35 osób. Inna grupa pielgrzymów wyjechała rowerami z Grodna. Z okazji 400-lecia przybycia obrazu Matki Boskiej Budslawskiej przejadą 400 kilometrów.

Informacyjna Agencja Radiowa, 3 lipca 2013 roku

Велосипедисти здійснюють паломництво у Білорусі

Білоруські велосипедисти здійснюють паломництво до Матері Божої Будславської. Ювілейне, десяте, велосипедне паломництво вирушило зі столиці Білорусі – Мінська. До місця призначення велосипедисти прибудуть у п'ятницю, на початок вшанування 400-ліття перебування ікони Матері Божої Будславської в місцевій святині.

Паломників поблагословив архієпископ Тадеуш Кондрусевич. Глава білоруських католиків також проїхав на велосипеді перші кілометри паломництва. Організаторка заходу, Наталія Марозова, сказала для Польського радіо, що їде до Будслава на велосипеді удев'яте. «Буде молитва до Матері Божої Будславської. Це також добра можливість побачити історичні та культові місця – костели, каплиці і пам'ятники», - зазначила вона.

У складі паломницької групи з Мінська вирушило 35 осіб. Інша група паломників виїхала на велосипедах із Гродно. З нагоди 400-річчя прибуття ікони Матері Божої Будславської вони проїдуть 400 кілометрів.

Informacyjna Agencja Radiowa, 3 липня 2013 року

■ Rosjanie chcą wiz dla imigrantów

Większość Rosjan opowiada się za wprowadzeniem wiz dla emigrantów, z krajów dawnego ZSRR. Badania na ten temat przeprowadziło centrum analityczne Jurija Lewady. Aż 84 procent uczestników sondażu chce zaostrzenia przepisów granicznych z byłymi republikami radzieckimi. W ich opinii emigranci z Kaukazu i Azji Środkowej są sprawcami większości przestępstw kryminalnych i zakłócają porządek publiczny.

„Nie możemy czuć się obco w swoim własnym kraju” - mówią mieszkańcy Moskwy. 73 procent respondentów uzależnia wydanie emigrantom zgody na pracę w Rosji od wyników egzaminu z języka rosyjskiego. Niektórzy chcą także wprowadzenia обов'язкового egzaminu ze znajomości rosyjskiego prawa. Uczestnicy sondażu domagają się również zniesienia привілею przyznawania karty stałego pobytu tym emigrantom, którzy służyli w rosyjskiej armii.

Niezależna.pl, 3 lipca 2013 roku

Росіяни хочуть візи для іммігрантів

Більшість росіян виступають за введення віз для іммігрантів із країн колишнього СРСР. Дослідження на цю тему провів Центр Юрія Левади. Аж 84 % учасників опитування хочуть суворіші прикордонні правила із колишніми радянськими республіками. На їхню думку, іммігранти з Кавказу та Центральної Азії є винуватцями більшості кримінальних злочинів та порушниками громадського порядку.

«Ми не можемо почуватися чужими у своїй власній країні», - говорять мешканці Москви. 73 % респондентів вважають, що видача дозволу на роботу в Росії має залежати від успішного складання екзамену зі знання російської мови. Декотрі також хочуть введення обов'язкового екзамену зі знання російського законодавства. Учасники опитування також домагаються ліквідації привілею надання Карти постійного перебування тим іммігрантам, котрі служили в російській армії.

Niezależna.pl, 3 липня 2013 року

Огляд преси

Польська преса про Україну Polska prasa o Ukrainie

■ Grupa Wyszehradzka zainteresowana europejską integracją Ukrainy

- Grupa Wyszehradzka jest zainteresowana powodzeniem Ukrainy na drodze ku integracji świata zachodniego - powiedział prezydent Bronisław Komorowski.

Prezydent Wiktor Janukowycz zapewnił, że Ukraina chce spełnić wymogi stawiane przez UE: przyjąć niezbędne ustawy i rozwiązać problem Julii Tymoszenko.

W Wiśle z prezydentem Ukrainy spotkali się prezydenci Grupy Wyszehradzkiej - Polski, Czech, Słowacji i Węgier: Bronisław Komorowski, Miłosz Zeman, Ivan Gaszparovicz i Janos Ader.

- Grupa Wyszehradzka (...) jest zainteresowana powodzeniem Ukrainy na niełatwej, ale obiecującej na przyszłość drodze ku integracji świata zachodniego. (...) Zachęcamy Ukrainę do kontynuowania wysiłków i likwidowania przeszkód na tej drodze. Zachęcamy inne kraje, by doceniły ukraiński wysiłek. Liczymy wszyscy na sukces szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie - powiedział Bronisław Komorowski po spotkaniu prezydentów grupy V4 i Ukrainy.

Komorowski poinformował, że prezydent Ukrainy na spotkaniu mówił m.in. o poszukiwaniu «rozwiązania problemu» Julii Tymoszenko w zgodzie z prawem ukraińskim.

Polska Agencja Prasowa, 3 lipca 2013 roku

Вишеградська група зацікавлена європейською інтеграцією України

- Вишеградська група зацікавлена успіхом України на шляху до інтеграції із західним світом, - сказав президент Броніслав Коморовський.

Президент Віктор Янукович запевнив, що Україна хоче виконати вимоги, що ставлять-ся ЄС: прийняти необхідні закони і вирішити проблему Юлії Тимошенко.

У Віслі з українським президентом зустрілися президенти Вишеградської групи (Польщі, Чехії, Словаччини та Угорщини): Броніслав Коморовський, Мілош Земан, Іван Гашпарович та Янош Адер.

- Вишеградська група (...) зацікавлена успіхом України в нелегкій, проте перспективній у майбутньому дорозі до інтеграції із західним світом. (...) Заохочуємо Україну продовжувати свої дії та ліквідовувати перешкоди на цьому шляху. Заохочуємо інші країни, щоб цінували українські зусилля. Ми усі розраховуємо на успіх саміту Східного партнерства у Вільнюсі, - сказав Броніслав Коморовський після зустрічі президентів групи V4 та України.

Коморовський інформував, що Президент України на зустрічі говорив про пошук «розв'язання проблеми» Юлії Тимошенко у відповідності до українського законодавства.

Polska Agencja Prasowa, 3 липня 2013 року

■ Na Ukrainie spadła produkcja węgla

W okresie od stycznia do czerwca tego roku ukraińskie przedsiębiorstwa górnicze zmniejszyły wydobycie węgla o ponad 5 proc. w porównaniu do tego samego okresu 2012 roku.

W pierwszym półroczu tego roku produkcja węgla na Ukrainie spadła o 5,3 proc. do ponad 40,5 mln ton w porównaniu do analogicznego okresu 2012 roku. Według danych ukraińskiego Ministerstwa Energetyki i Przemysłu Węglowego wydobycie węgla koksującego spadło o 6,1 proc., węgla energetycznego o 5 proc.

W 2012 roku wydobycie węgla na Ukrainie wzrosło o 4,8 proc. do 85,946 mln ton. Zeszłoroczne zużycie węgla wzrosło o 6,2 proc. do 61,207 mln ton.

Rzeczpospolita, 3 lipca 2013 roku

В Україні знизився рівень видобутку вугілля

У період із січня до червня нинішнього року українські вугільні підприємства зменшили показники видобутку вугілля на понад 5 % у порівнянні з таким же періодом 2012 року.

У першому півріччі нинішнього року виробництво вугілля в Україні знизилося на 5,3 % до 40,5 млн тонн у порівнянні з аналогічним періодом 2012 року. Згідно з даними українського Міністерства енергетики та вугільної промисловості, видобуток коксованого вугілля знизився на 6,1 %, енергетичного вугілля – на 5 %.

У 2012 році рівень видобутку вугілля в Україні виріс на 4,8 % до 85,946 млн тонн. Минулорічне використання вугілля зросло на 6,2 % до 61,207 млн тонн.

Rzeczpospolita, 3 липня 2013 року

■ Debata Polaków z Ukraińcami: Wołyń potępić czy puścić w niepamięć?

Punktem wyjścia dla debaty «Zbrodnia Wołyńska. Puścić w niepamięć, czy potępić» są ostatnie wydarzenia związane 70. rocznicą tego tragicznego wydarzenia, które kładzie się cieniem na relacjach Polski i Ukrainy.

W kwietniu 2013 r. przedstawiciele ukraińskich Kościołów wystosowali orędzie związane z rocznicą. Nie pada w nim słowo «ludobójstwo», mowa jest za to o przebaczeniu i budowaniu dobrych relacji. Z kolei w czerwcu, po wielomiesięcznych sporach, polski Senat (niejednogłośnie) przyjął uchwałę, w której określił zbrodnię wołyńską jako «czystkę etniczną noszącą znamiona ludobójstwa». Ona również zawiera apel o pojednanie.

«W odniesieniu do zbrodni wołyńskiej we wzajemnych relacjach polsko-ukraińskich można zaobserwować dwa podejścia. Pierwsze, zakłada odcięcie od przeszłości i skoncentrowanie się na wspólnych działaniach w przyszłości. Drugie opiera się na założeniu, że aby konstruować wspólną przyszłość należy dokonać oceny wydarzeń z przeszłości w oparciu o prawdę historyczną. Które podejście jest lepszą ścieżką do wzajemnego pojednania?» - napisał we wprowadzeniu do debaty europoseł PO Paweł Zalewski, jeden z prelegentów.

Polityk otworzył debatę, wspominając o problemach z upamiętnieniem i postrzeganiem zbrodni w Polsce i na Ukrainie.

Rzeczpospolita, 29 czerwca 2013 roku

Дебати поляків та українців: «Волинь засудити чи відпустити у забуття»?

Вихідним пунктом дебатів «Волинський злочин. Відпустити в забуття чи засудити» є події, пов'язані із 70-ю річницею цієї трагічної події, яка кидає тінь на відносини між поляками та українцями.

У квітні 2013 р. представники українських церков звернулися із посланням, пов'язаним із річницею. Не було у ньому слова «геноцид», ішлося про вибачення та будівництво добрих відносин. У свою чергу, в червні, після багатомісячних спорів, польський Сенат (не одноголосно) прийняв рішення, в якому окреслив Волинський злочин як «етнічну чистку, що носить риси геноциду». Воно також містить звернення про поєднання.

«Що стосується Волинського злочину у польсько-українських відносинах, можна спостерігати два підходи. Перший передбачає відхід від минулого і концентрацію на спільних діях у майбутньому. Другий опирається на тезу, що для продовження спільного майбутнього, необхідно здійснити оцінку подій з минулого, опираючись на історичну правду. Який підхід є кращим на дорозі спільного поєднання?»,- написав у вступі до дебатів евродепутат Громадянської платформи Павел Залевський.

Політик відкрив дебати, згадуючи про проблеми із вшануванням та сприйняттям злочину в Польщі та Україні.

Rzeczpospolita, 29 червня 2013 року

Українські дипломати взяли участь у турнієу NATO з пілки но́жнеј

Дружина репрезентacyjна українських дипломатів зїєла участь у турнієу NATO у пілке но́жнеј. Удїал українськеї дружини у турнієу wspierał finansowo Międzynarodowy Fundusz Charytatywny “Europejski rozwój”. W zawodach, które odbyły się w siedzibie NATO w czerwcu bieżącego roku, uczestniczyło 21 drużyn krajów członkowskich i partnerów Sojuszu.

Misia Ukrainy w NATO, 2 lipca 2013 roku

Пілоци wróцили на Україnę по операцијі «Пóлноцны соко́л – 2013»

На Україnę wróцили wojskowi lotnicy lotnictwa komunikacyjnego Sił Powietrznych SZ Ukrainy, którzy przez trzy tygodnie w ekstremalnych warunkach polarnych na wojskowym samolocie transportowym IL-76MD wykonywali zadanie w ramach wspólnej ukraińsko-duńskiej operacji transportowania paliwa na wyspie Grenlandia «Północny sokół – 2013».

Pracom ukraińskich lotników na wyspie Grenlandia przewodniczył wicedowódca dowództwa lotniczego Sił Powietrznych SZ Ukrainy pułkownik Oleksandr Kulibaba.

Na wyspie Grenlandia ukraińscy lotnicy wojskowi wykonywali zadanie w trudnych warunkach klimatycznych Arktyki – w temperaturze powietrza do -50 stopni i prędkości wiatru do 15-20 metrów na sekundę, brak było naziemnych radiowych urządzeń nawigacji i lotnisk zapasowych.

Siły Powietrzne SZ Ukrainy zaangażowały w operacji wojskowy samolot transportowy IL-76MD i 29 żołnierzy: dwie załogi lotnicze z 25 Brygady Lotnictwa Komunikacyjnego Sił Powietrznych SZ Ukrainy (m. Melitopol), instruktorów pilotażu i oficerów koordynatorów z dowództwa Sił Powietrznych Ukrainy.

Na placu wojskowym międzynarodowego lotniska «Boryspol» ukraińskich lotników uroczyscie powitał wicedowódca Sił Powietrznych SZ Ukrainy ds. lotniczych gen. Wasyl Nikiforow. Podziękował on

pryzmat wojskowy. NATO jest czymś więcej, niż zwykłym sojuszem wojskowym. Jest to wspólnota oparta na wspólnych wartościach. To rodzina narodów wierzących w wolność, demokrację i rządy prawa» – powiedział on.

W Tbilisi Sekretarz Generalny i przedstawiciele Rady Euroatlantycznej wzięli udział w uroczystości wyjazdu gruzińskich żołnierzy do Afganistanu.

www.ea-ua.info, 3 lipca 2013 roku

Секретарз Generalny NATO wezwал Rosję - nie atakować Gruzji

Секретарз Generalny NATO Anders Fogh Rasmussen в часіє przemówienia do studentów в Bibliotece Narodowej в Tbilisi, wezwał Rosję do podjęcia nowego kroku i zobowiązania się, aby nie używać siły wobec Gruzji.

Warto zauważyć, że występując на sesji Parlamentu Europejskiego 23 listopada 2010 roku, szef państwa Gruzji Mikheil Saakaszwili powiedział, że Gruzja nigdy nie użyje siły w celu przywrócenia integralności terytorialnej i zwrotu Abchazji i regionu Cchinwali (tzw. Osetii Południowej). Od tego czasu Tbilisi oficjalnie niejednokrotnie wzywało Rosję do podjęcia odpowiedniego kroku naprzeciw.

Przypominamy, że po ataku wojsk gruzińskich на Cchinwali (Osetię Południową) в sierpniu 2008 roku Rosja zmusiła Gruzję do zawarcia pokoju, а potem uznała niepodległość Osetii Południowej i Abchazji. W odpowiedzi Tbilisi zerwało stosunki dyplomatyczne z Moskwą.

Nowyny Gruzji, 1 lipca 2013 roku

Fregata “Hetman Sahajdaczny” będzie uczestniczyła w operacjach międzynarodowych

Jesienią tego roku fregata Marynarki Sił Zbrojnych Ukrainy “Hetman Sahajdaczny” z śmigłowcem i jednostką specjalnego przeznaczenia на pokładzie, weźmie udział в międzynarodowych operacjach do walki z piractwem “Ocean Shield” i “Atalanta”

Українські дипломати взяли участь у турнірі NATO з футболу

Збірна команда українських дипломатів взяла участь у турнірі НАТО з футболу. Спонсорську підтримку участі української команди в турнірі надав Міжнародний благодійний фонд “Європейський розвиток”. У змаганнях, які пройшли в штаб-квартирі НАТО у червні нинішнього року, участь взяла 21 команда країн-членів та партнерів Альянсу.

Місія України при НАТО, 2 липня 2013 року

Льотчики повернулися в Україну після завершення операції «Північний сокіл – 2013»

В Україну повернулися військові льотчики транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України, які впродовж трьох тижнів в екстремальних полярних умовах на військово-транспортному літаку Іл-76МД виконували завдання спільної українсько-данської операції з перевезення пального на острові Гренландія «Північний сокіл – 2013».

Очолював роботу українських авіаторів на острові Гренландія заступник начальника авіації командування Повітряних Сил ЗС України полковник Олександр Кулібаба.

На острові Гренландія українські військові льотчики виконували завдання у важких кліматичних умовах Арктики – при температурі повітря до -50 градусів і при швидкості вітру до 15-20 метрів за секунду, а також за відсутності наземних радіотехнічних засобів навігації та запасних аеродромів.

До операції від Повітряних Сил ЗС України було задіяно військово-транспортний літак Іл-76МД та 29 військовослужбовців: два льотні екіпажі зі складу 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил ЗС України (м. Мелітополь), льотно-інструкторський склад та офіцери-координатори від командування Повітряних Сил ЗС України.

На військовому майданчику міжнародного аеропорту «Бориспіль» українських авіаторів в урочистій обстановці зустрів заступник командувача Повітряних Сил ЗС

11 липня 2013

«Виконання вимог до членства в НАТО не можна розглядати лише через військову призму. НАТО – це набагато більше, ніж просто військовий Альянс. Це громада, яка ґрунтується на спільних цінностях. Це сім’я націй, які вірять у свободу, демократію і верховенство права», – зазначив він.

У Тбілісі Генеральний секретар і постійні представники Північноатлантичної ради взяли участь у церемонії підготовки грузинських військовослужбовців до відрядження до Афганістану.

www.ea-ua.info, 3 липня 2013 року

Генсек НАТО закликав Росію не нападати на Грузію

Генеральний секретар НАТО Андерс фон Расмуссен, виступаючи перед студентами в Національній бібліотеці в Тбілісі, закликав Росію зробити крок у відповідь і взяти зобов’язання про незастосування сили щодо Грузії.

Варто зазначити, що виступаючи на сесії Європарламенту 23 листопада 2010р., глава грузинської держави Михайло Саакашвілі заявив, що Грузія ніколи не застосує силу для відновлення територіальної цілісності і повернення Абхазії і Цхінвальського регіону (так званої Південної Осетії). З того часу офіційний Тбілісі не раз закликав Росію зробити крок у відповідь.

Нагадаємо, що після нападу грузинських військ на Цхінвалі (Південна Осетія) у серпні 2008 року Росія провела операцію з примусу Грузії до миру, а потім визнала незалежність Південної Осетії і Абхазії. У відповідь Тбілісі розірвав дипломатичні відносини з Москвою.

Новини Грузії, 1 липня 2013 року

Фрегат “Гетьман Сагайдачний” братиме участь у багатонаціональних операціях

Восени поточного року флагман Військово-Морських Сил Збройних Сил України фрегат “Гетьман Сагайдачний” з палубним вертольотом та підрозділом спеціального призначення на борту братиме участь у ба-

NATO SCOPE 2013

załodze за wybitne osiągnięcia i umiejętności latania podczas operacji ukraińsko-duńskiej «Północny sokół – 2013». Według niego, już piąty rok z rzędu, załogi Melitopolskiej Brygady Lotów Transportowych wykazują wysoki poziom fachowy в часіє lotów в trudnych polarnych warunkach klimatycznych.

– W niespełna miesiąc wojskowi lotnicy spędzili ponad sto godzin na polarnym niebie – powiedział gen. Wasyl Nikiforow.

Euroatlantyczna Ukraina, 2 lipca 2013 roku

NATO pozytywnie reaguje на temat Gruzji i wzywa ją do dalszych reform

W drugim dniu wizyty в Грузji Rada Północnoatlantycka spotkała się в Tbilisi z Prezydentem Mikheilem Saakashvilim, aby dać wysoką ocenę roli Gruzji jako szczególnego partnera Sojuszu.

«Ten kraj jest wzorowym partnerem NATO pod wieloma względami. Odgrywanie ważną rolę в naszej działalności, przeprowadzanie ważne reformy, jesteście oddani sprawie demokracji i członkostwa в Sojuszu» – powiedział Sekretarz Generalny NATO Anders Fogh Rasmussen.

Podczas konferencji prasowej в Tbilisi pan Fogh Rasmussen oznajmił, że Gruzja może liczyć на wsparcie NATO. «Popieramy integralność terytorialną i suwerenność Gruzji в jej międzynarodowo uznanych granicach. Gruzja zostanie członkiem tego Sojuszu pod warunkiem wykonania przez was wszystkich wymagań. Zajmiecie należne miejsce в rodzinie euroatlantycznej» – powiedział Fogh Rasmussen.

W czasie wizyty Sekretarz Generalny spotkał się również z Ministrem Obrony Irakliem Alazanią i przemówił do studentów uniwersytetów gruzińskich в Bibliotece Narodowej в Tbilisi.

«Spełnienie wymogów członkostwa в NATO nie może być postrzegane tylko przez

przeprowadzanych wzdłuż wybrzeża Łądu Afrykańskiego – powiedział Minister Obrony Ukrainy Pawło Lebediew 29 czerwca в Sewastopolu.

Pawło Lebediew przypomniał, że Ukraina regularnie bierze udział в misjach pokojowych.

«To jest zgodne з naszą doktryną, to jest nasza polityka. Bierzemy udział в 10 międzynarodowych operacjach pokojowych в różnych krajach świata. Działania te prowadzone są pod patronatem ONZ i tradycja pokojowa będzie kontynuowana» – powiedział Minister Obrony Ukrainy Pawło Lebediew.

Euroatlantyczna Ukraina, 1 lipca 2013 roku

Polska będzie posiadała swój system PRO?

Dzięki prawu prezydenckiemu Polska zacznie budować system przeciwrakietowy. System PRO ma bronić Polskę przed rakietami małego i średniego zasięgu.

Budowa polskiego systemu obrony przeciwrakietowej staje się coraz bardziej realna. Już в piątek Prezydent podpisze ustawę gwarantującą środki finansowe на budowę współczesnego systemu PRO. Dzięki prezydenckiej ustawie Polska zacznie budowę systemu przeciwrakietowego, а obecnie jest to najbardziej prawdopodobny kierunek ataku – opowiedział dziennikarzom szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego Stanisław Koziej.

W przyszłości tarcza przeciwrakietowa ma bronić Polskę przed rakietami małego i średniego zasięgu. System będzie ruchomy, to znaczy jeśli zajdzie taka potrzeba, jego poszczególne elementy mogą być przewożone i skoncentrowane на miejscu potencjalnego ataku powietrznego.

Polskie Radio, 1 lipca 2013 roku

України з авіації генерал-лейтенант Василь Нікіфоров. Він подякував особовому складу за високі показники та льотну майстерність під час проведення українсько-данської операції «Північний сокіл – 2013». За його словами, вже п’ятий рік поспіль екіпажі Мелітопольської бригади транспортної авіації демонструють високий професіоналізм при здійсненні польотів у важких полярних кліматичних умовах.

– За неповний місяць військові льотчики налітали більше ста годин у полярному небі, – зазначив генерал-лейтенант Василь Нікіфоров.

Євроатлантична Україна, 2 липня 2013 року

NATO схвально відгукується про Грузію і закликає її до подальших реформ

На другий день свого візиту до Грузії Північноатлантична рада зустрілася в Тбілісі з президентом Міхаїлом Саакашавілі для того, щоб дати високу оцінку ролі Грузії як особливого партнера Альянсу.

«Ця країна є зразковим партнером НАТО в багатьох аспектах. Ви відіграєте важливу роль в наших операціях, і ви здійснюєте важливі реформи, ви віддани справі демократії і членства в Альянсі», – сказав Генеральний Секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен.

Під час прес-конференції у Тбілісі пан Фог Расмуссен заявив, що Грузія може розраховувати на підтримку з боку НАТО. «Ми підтримуємо територіальну цілісність і суверенітет Грузії в межах її міжнародно визнаних кордонів. Грузія стане членом цього Альянсу, за умови виконання вами усіх необхідних вимог. Ви займете своє належне місце в євроатлантичній родині», – сказав пан Фог Расмуссен.

Під час візиту Генеральний секретар також зустрівся з міністром оборони Іраклієм Алазанія і виступив перед студентами грузинських університетів у Національній бібліотеці в Тбілісі.

гатонаціональних операціях по боротьбі з піратством “Океанський щит” та “Аталанта”, що проходять біля берегів Африканського континенту, – сказав міністр оборони України Павло Лебедев 29 червня у Севастополі.

Павло Лебедев нагадав, що Україна регулярно бере участь у виконанні миротворчих місій.

«Це відповідає нашій доктрині, це – наша політика. Ми беремо участь у 10 міжнародних миротворчих операціях в різних країнах світу. Ці операції проходять під егідою Організації Об’єднаних Націй і традицію миротворчості ми будемо продовжувати», – наголосив міністр оборони України Павло Лебедев.

Євроатлантична Україна, 1 липня 2013 року

Польща матиме свою систему ПРО?

Завдяки президентському законові, Польща розпочне будівництво системи захисту від загроз із повітря. Система ПРО має захищати Польщу від ракет малої і середньої дальності.

Спорудження польської системи протиракетного захисту стає дедалі більш реальною. Уже в п’ятницю президент підпише закон, що гарантуватиме фінансові засоби на побудову сучасної системи ПРО. Завдяки президентському законові, Польща розпочне будівництво системи захисту від загроз із повітря, а нині – це найімовірніший напрямок атаки, – сказав журналістам керівник Бюро національної безпеки Станіслав Козей.

У майбутньому протиракетна система має захищати Польщу від ракет малої і середньої дальності. Система буде мобільною, тобто у разі потреби, її окремі елементи можна буде перевезти, і зосередити на місці потенційної атаки з повітря.

Польське радіо, 1 липня 2013 року

Krok Dalej

Stowarzyszenie „Krok Dalej” z siedzibą w Krakowie ma przyjemność zaprosić Polaków oraz osoby polskiego pochodzenia mieszkające na Ukrainie do współtworzenia nowego portalu internetowego o charakterze informacyjno-kulturalnym.

Stowarzyszenie tworzy portal na domenę www.e-polonia.org w ramach projektu „Polonia.ua”, który jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2013 r.».

Przedmiotem działań projektu jest utworzenie dla Polaków na Ukrainie informacyjnego portalu internetowego oraz przeszkolenie z zakresu umiejętności dziennikarskich i psychospołecznych 21 obiecujących i zdolnych przedstawicieli ukraińskiej Polonii. W dalszej perspektywie przewidujemy czuwanie nad rozwojem portalu oraz utworzenie z uczestników naszych szkoleń trzonu jego przyszłej kadry. Portal ma służyć promocji Polski i wzmacnianiu jej pozytywnego wizerunku na Ukrainie, informować Polaków tam mieszkających o wydarzeniach (w tym kulturalnych i sportowych), ma przybliżyć wiedzę historyczną i pełnić rolę opiniotwórczą. Wobec małej liczby mediów ponadregionalnych jednoczących Polaków na Ukrainie, będzie także służył za zwornik społeczności polskiej oraz za przestrzeń, za pośrednictwem której polskie organizacje na Ukrainie będą mogły przekazywać szerszemu gronu odbiorców informacje dotyczące swojej działalności.

W związku z tymi działaniami w dn. 11

sierpnia – 6 września 2013 r. planujemy przeprowadzenie w Krakowie warsztatów dziennikarskich w następujących sekcjach specjalizacyjnych: reporterskiej (8 osób), publicystycznej (4 osoby), fotoreporterskiej (6 osób), managerskiej i PR (3 osoby). Warsztaty odbywać się będą w języku polskim, zaś konwersatorium z prawa ukraińskiego – po ukraińsku. Pełen program warsztatów dostępny jest na stronie www.e-polonia.org, w zakładce «Warsztaty».

Warunkiem przyjęcia na warsztaty jest przesłanie na adres biura projektu wypełnionego formularza zgłoszeniowego oraz tekstu/fotografii własnego autorstwa. Kandydaci do poszczególnych sekcji powinni załączać odpowiednio: sekcja reporterska – reportaż do 10 tys. znaków ze spacjami; sekcja publicystyczna – felieton do 5 tys. znaków ze spacjami; sekcja fotoreporterska – fotografię prasową bez obróbki, sekcja managerska i PR – rozwiązane zadanie z zakresu zarządzania treścią. Treść zadania, jak i formularz zgłoszeniowy znajduje się na stronie www.e-polonia.org, w zakładce «Dla kandydatów».

Dokumenty można przysłać przez interaktywny formularz na stronie www.e-polonia.org lub pocztą do 10 lipca 2013 roku (zachęcam do korzystania z drogi internetowej, gdyż liczy się data dostarczenia dokumentów do naszego

biura). Decyzje w sprawie przyjęcia na warsztaty zostaną podjęte do 20 lipca 2013 roku i ogłoszone na stronie www.e-polonia.org. Zakwalifikowani kandydaci otrzymają e-mail lub telefon i zostaną poproszeni o niezwłoczne potwierdzenie uczestnictwa.

Osoby, które nie zostaną zakwalifikowane, otrzymają informację zwrotną, jak dalej rozwijać swoje umiejętności pisania tekstów.

W ramach portalu powstaje też baza obiektów turystycznych prowadzonych na Ukrainie (hotele, hosteli, miejsc noclegowych, kwatery, itp.). Adresowana jest do turystów z Polski chcących spędzić wolny czas na Ukrainie. Obiekty prowadzone przez Polaków będą umieszczane w bazie bezpłatnie. Szczegółowe informacje są dostępne na stronie www.e-polonia.org (w zakładce «Informacje o projekcie»).

Wszystkie informacje nt. projektu znajdują się na stronie www.e-polonia.org, można stamtąd także pobierać plakaty. Będę wdzięczny za poinformowanie o naszym projekcie mieszkających na Ukrainie Polaków i osób pochodzenia polskiego, z którymi mają Państwo kontakt, oraz za zachęcenie ich do udziału w warsztatach. Z góry dziękuję za wszelką pomoc.

Maciej BIS
Prezes Zarządu Stowarzyszenia «Krok Dalej»

- Uczestnikom gwarantujemy:
- Ok. 160 godzin warsztatów prowadzonych przez wykwalifikowaną kadrę
 - Zwrot kosztów podróży z Ukrainy do Krakowa (na podstawie biletów) oraz zakup biletów powrotnych
 - Wsparcie merytoryczne w otrzymaniu polskiej wizey (jeśli będzie konieczne)
 - Bezpłatne zakwaterowanie, wyżywienie, przejazdu komunikacją miejską w Krakowie
 - Wycieczki z przewodnikiem po Krakowie (m.in. Wawel, Kościół Mariacki), wyjazd w Tatry, zwiedzanie byłego obozu KL Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu i Kopalni Soli w Wieliczce
 - Ubezpieczenie: koszty leczenia i nieszczęśliwych wypadków
 - Dalszą współpracę z portalem i możliwość publikowania tekstów (również za wynagrodzeniem)

KIEROWNIK STUDIUM
mgr Łucyna Skwarko

Szanowni Państwo,

Mając na względzie promocję polskiej kultury i języka polskiego za granicą, zwracamy się do Państwa z prośbą o rozpowszechnienie wśród młodzieży ukraińskiej informacji o kursach języka polskiego, organizowanych w ośrodku Języka Polskiego Politechniki Warszawskiej.

Politechnika Warszawska jako największa uczelnia techniczna w Polsce od lat cieszy się popularnością wśród młodzieży z Ukrainy, która podejmuje studia w języku polskim na naszej Uczelni. Ośrodek Języka Polskiego powstał przy Studium Języków obcych Politechniki Warszawskiej. Celem organizowanych przez ośrodek kursów jest przygotowanie kandydatów na studia do egzaminu wstępnego (oprócz języka polskiego kurs obejmuje także zajęcia z fizyki i matematyki, prowadzone przez wykładowców Politechniki Warszawskiej) a także doskonalenie znajomości języka polskiego studentów PW przed rozpoczęciem studiów, organizujemy kursy o różnej długości, w tym kursy roczne, podczas których nasi kursanci mają też możliwość uczestniczenia w wykładach dla studentów, prowadzonych na Wydziałach Politechniki Warszawskiej. W planach mamy stałe poszerzanie oferty ośrodka, m.in. zorganizowanie w 2014 roku szkoły letniej.

Jesteśmy przekonani, że działalność ośrodka będzie stanowić uzupełnienie oferty naszych placówek za granicą w zakresie promocji naszego kraju.

Wszelkie informacje można znaleźć na stronie www.ojp.sjo.pw.edu.pl

UWAGA STUDENCI – Przyszli stypendyści SEMPER POLONIA. NABÓR NA SEMESTR JESIENNY 2013/2014 ROZPOCZĘTY!

Fundacja SEMPER POLONIA informuje, nabór stypendystów na semestr jesienny roku akademickiego 2013/2014 będzie trwał od 6 lipca do 5 sierpnia 2013 r.

Przypominamy, iż ze względu na wyznaczony przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP limit finansowy o stypendium SEMPER POLONIA mogą ubiegać się wyłącznie studenci, którzy zarejestrowali w systemie ZESS wnioski na semestr wiosenny 2012/2013 (do 20 marca) oraz będą kontynuowali naukę w roku akademickim 2013/2014. Tym samym, osoby, które nie ubiegały się o stypendium w I połowie br. bądź ubiegały się a nie będą kontynuowały nauki w roku akademickim 2013/2014, nie mogą ubiegać się o stypendium w 2013 r.

Zgodnie z Regulaminem Stypendialnym Fundacji w Zintegrowanym Elektronicznym Systemie Stypendialnym SEMPER POLONIA (<http://stypendia.sempopolonia.pl>) należy zarejestrować następujące dokumenty:

- zaświadczenie z uczelni potwierdzające kontynuowanie studiów w roku akademickim 2013/2014 wraz z tłumaczeniem na język polski;
- zaświadczenie z uczelni ze średnią ocen za ukończony semestr wiosenny 2012/2013 wraz z tłumaczeniem na język polski;
- raport z działalności na rzecz środowiska polonijnego w semestrze wiosennym 2012/2013 potwierdzony przez organizację.

Rejestracja powyższych dokumentów powinna nastąpić najpóźniej do 5 sierpnia 2013 r. Po upływie tego terminu system ZESS nie będzie aktywny.

Fundacja SEMPER POLONIA informuje, iż rejestracja ww. dokumentów nie jest jednoznaczna z otrzymaniem stypendium w 2013 r.

W przypadku pytań i ewentualnych problemów prosimy o kontakt z p. Dorotą Guz dguz@sempopolonia.pl.

www.sempopolonia.pl

Nowe zasady wydawania pozwoleń na pracę obcokrajowców na Ukrainie

Informujemy, że z dniem 5 lipca 2013 r. weszło w życie rozporządzenie Gabinetu Ministrów Ukrainy w sprawie zasad wydawania pozwoleń na pracę obcokrajowców na Ukrainie.

Szczegółowe informacje na temat nowych zasad wydawania pozwoleń na pracę obcokrajowców na Ukrainie oraz pełen tekst rozporządzenia można znaleźć na stronie internetowej Wydziału Promocji Handlu i Inwestycji Ambasady RP w Kijowie.

http://kiev.trade.gov.pl/pl/Wazne/article/detail,10470,Wejscie_w_zycie_nowych_zasad_wydawania_pozwolen_na_prace_obcokrajowcow_na_Ukrainie

Pełna i aktualna informacja na temat obowiązujących na Ukrainie przepisów dotyczących podejmowania zatrudnienia przez obywateli RP znajduje się też na stronie internetowej Wydziału Promocji Handlu i Inwestycji Ambasady RP w Kijowie w zakładce „Przewodnik po rynku”.

http://kiev.trade.gov.pl/pl/przewodnik/article/detail,270,Ukraina_Przewodnik_po_rynku_2013.html

Źródło: www.luck.msz.gov.pl

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
архітектор	1 500	Розробка архітектурно-будівельної частини проєктів. Підготовка технічних завдань на розробку архітектурних рішень.
бармен	1 700	кафе "Вояж"(вул.Наливайка)
бармен	1 500	робота в кафе "Ортеол" вул. Лесі України
бетоняр	1 800	робота у будівельній галузі, наявність посвідчення
бляхар	1 800	робота на будівництві будинку в межах міста
бруківник	1 500	робота у цеху з виготовлення бруківки
бухгалтер	1 500	Знання 1С 7,7 Бухгалтерії, системи Клієнт-Банк, MeDoc, Досвід роботи в приватних структурах
вантажник	1 440	бажано наявність посвідчення стропальника
Верстатник корувального верстата	1 600	обслуговування обладнання картонно-робної галузі, графік роботи графік роботи доба через дві з 8.00 до 20.00/ з 20.00 до 8.00
верстатник широкого профілю	2 000	робота у галузі виробництва картону,графік роботи доба через дві: 8.00-20.00/20.00-8.00
виконавець робіт	2 500	досвід роботи з водоканалізаційними мережами
виконавець робіт	1 500	організація проведення ремонтних робіт, наявність прав водія категорія В з досвідом роботи до 1 року
водій автотранспортних засобів	1 900	наявність категорій, відрядження по Україні
водій автотранспортних засобів	2 164	обов'язки водія автотранспортних засобів ГАЗ-53, УАЗ, матеріально-відповідальна особа, перевезення поштових відправлень
водій автотранспортних засобів	1 200	обов'язки водія вантажного автомобіля
водій автотранспортних засобів	2 000	перевезення по Україні на автомобілі "Бус" до 3,5 тонн, попередньо телефонувати
водій автотранспортних засобів	2 200	робота на автомобілі "Газель."
водій автотранспортних засобів	1 150	робота на автомобілях "МАЗ",м. Дубно,м.Вінниця.
водій автотранспортних засобів	1 700	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька
водій автотранспортних засобів	2 000	робота на вантажному автомобілі з причіпом "МАЗ", "КАМАЗ", попередньо телефонувати запитувати Вікторію Вікторівну
водій автотранспортних засобів	1 500	робота на маршрутному автобусі Луцьк-Заболотці(автостанція №1)
водій автотранспортних засобів	2 000	робота на обо"єктах м. Луцька, водійські права категорії Е, готовність до відряджень
водій автотранспортних засобів	1 500	Цивільне будівництво, графік роботи з 8 до 17год
водій навантажувача	2 000	робота водія навантажувача в лісопильному цеху
водій навантажувача	1 800	робота на навантажувачі "Карпатець ПЕА-1", графік роботи:доба через дві 8.00-20.00/20.00-8.00
водій тролейбуса	2 165	обов'язки водія тролейбуса "Богдан", ЗІУ, ЮМЗ
водій-випробувач	2 000	водій-випробувач автобусів, тролейбусів
Газозварник	1 800	зварювання трубопроводів опалення,водопостачання по об'єктах м.Луцька і в межах області
газорізальник	2 000	різати металлисти,труби(металопрокат), робота на відкритому майданчику, направляти вул.Ілущець
геодезист	1 500	Виконання комплексу геодезичних робіт, що забезпечують відповідність геометричних параметрів, координат і висотних позначок будівель і споруд під час їх розміщення та зведення.
геодезист	1 800	інженер-геодезист,знання програми Autocad, навички роботи з тахеометром
гідротехнік	1 500	Вміння працювати зі зрошувальною технікою, організовувати роботу, мати інженерні здібності щодо функціонування меліоративних робіт.
головний інженер	2 000	здійснення функцій контролю та керування, робота в будівельній галузі, знання програмного комплексу ПЦБ
Дизайнер-виконавець	1 500	дизайнер-верстатник, знання дизайнерських програм (ілюстратор, індизайн, корел, фотошоп)
Дизайнер-виконавець	1 500	дизайнер-модельєр
директор комерційний	4 000	співбесіда призначається після розгляду РЕЗЮМЕ, наявність знань відповідно до посадової інструкції
дорожній робітник.	1 679	ручне прибирання переходів, ремонт шляхів, вулиць, ремонт дорожніх знаків

Посада	З/П	Вимоги
економіст	1 900	знання законодавчих та нормативно-правових актів, методичних матеріалів з планування, обліку та аналізу діяльності підприємства, економіст виробничо-технічного відділу, володіння знаннями із собівартості
Електрогазозварник	1 600	Графік роботи з 8 до 17год., Робота на висоті. Цивільне будівництво
Електрогазозварник	1 800	зварювання трубопроводів опалення,водопостачання по об'єктах м.Луцька і в межах області
Електрогазозварник	2 000	"Підготовка деталей до зварювання. Зачистка швів після зварювання і різання. Підготовка газових балонів до роботи. Газове зварювання деталей із чавуна, сталі, кольорових металів.
Електрогазозварник	2 000	проведення зварювальних робіт на території заводу, графік роботи: 8.00-17.00
Електрогазозварник	1 951	проведення ремонтно-зварювальних робіт
Електрогазозварник	2 078	проведення ремонтно-зварювальних робіт автомобільного обладнання та техніки, розряд 4-5
Електрогазозварник	2 000	робота у будівельній галузі проведення зварювальних робіт на будівництві житлового будинку
електрозварник на автоматичних та напів-автоматичних машинах	2 000	знання технологій зварювальних робіт, виготовлення автобусів
електрозварник на автоматичних та напів-автоматичних машинах	2 500	механічне оброблення металевих виробів, розряд 4-5
Електрозварник ручного зварювання	2 500	володіння газовим різакон,напівавтоматом,навики слюсарних робіт
Електрозварник ручного зварювання	2 300	обов'язки електрозварника, ручне зварювання
Електрозварник ручного зварювання	2 000	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька Наявність посвідчення
електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	1 600	Графік роботи з 8 до 17год, Електромонтажні роботи в цивільному будівництві, наявність посвідчення
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	досвід роботи по ремонту електроустановок
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	обслуговування обладнання картонно-робної галузі, графік роботи графік роботи доба через дві з 8.00 до 20.00/ з 20.00 до 8.00, можливе навчання на робочому місці
завідувач відділення (декан) у коледжі	1 653	завідувач відділення - навчальна частина, оплата праці згідно тарифного розряду
завідувач складу	2 000	знання комплектуючих і запчастин с/г техніки, знання складського обліку
інженер з проектно-кошторисної роботи	2 000	робота в будівельній галузі складання проектно-кошторисної документації
Інженер-будівельник	1 600	Інженер-електрик (виконроб будівельник з електроустаткування, електромонтажних робіт) графік роботи з 8 до 17год. Заробітна плата відрядно-преміальна
Інженер-будівельник	1 600	Цивільне будівництво, графік роботи з 8 до 17. Виконроб-будівельник.Заробітна плата відрядно-преміальна
інженер-конструктор	2 000	Впевнений користувач ПК, знання програми Auto Cad
інженер-програміст	2 000	знання основ програмування, комп'ютерних систем, бухгалтерія 1С, версія 8.2
інженер-технолог	2 810	знання транспортних та вантажо-розвантажувальних робіт, практичні навички по організації складського господарства, досвід роботи з переміщення великогабаритних вантажів, розробка транспортно-логістичних схем,розрахунок транспортних потоків
Кондуктор громадського транспорту	1 480	обов'язки кондуктора за строковим договором
конструктор одягу	1 600	робота з лекалами, обробка їх по розмірах
контролер газового господарства	1 500	обхід об'єктів з газовим господарством
контролер стінових та в'язучих матеріалів	1 200	виготовлення цегли, доплата за шкідливі умови праці
косметик	1 150	робота косметолога в салоні "Афродіта" (р-н Центрального ринку), позмінно
кравець	1 147	пошиття верхнього одягу, вміння кроїти
кухар	1 200	Бажано жінка. Робота в ресторані "Піраміда" пр. Соборності
кухар	2 000	Робота в гарячому цеху (приготування піци) у ресторані "Брама-Світ", пр.Соборності, графік роботи:тижень через тиждень, можливе стажування
кухар	1 500	робота в піцерії "Тарантелла" вміння готувати перші, другі, м'ясні страви

Посада	З/П	Вимоги
майстер виробничого навчання	1 451	обов'язки майстра виробничого навчання груп туристичного обслуговування, досконале володіння державною мовою, робітнича професія - агент з туризму, знання ПК, англійської мови
майстер з ремонту	2 700	ремонт будівель, водопостачання та каналізації
майстер зміни	2 300	знання технології виробництва цегли
Маляр	1 600	Маляр оздоблювач. Графік роботи з 8 до 17год. Робота на висоті. Заробітна плата відрядно-преміальна
Маляр	2 000	покраска автобусів, тролейбусів їх складових(маляр автомобільний)
Маляр	2 000	поточний ремонт житлового фонду (покраска, побілка)
Маляр	1 500	фарбує поверхні, які потребують високоякісного оброблення, після нанесення ішпаклівок і ґрунтувальних шарів фарбами і лаками в декілька тонів, здійснює шліфування, ґрунтування, проофільнення та полірування їх різними інструментами.
машиніст бульдозера (будівельні роботи)	2 000	наявність посвідчення, робота на будівництві
машиніст екскаватора	1 600	Наявність повідчення. Підготовка котлованів під будівництво. Заробітна плата відрядно-преміальна
машиніст екскаватора	2 000	наявність посвідчення, робота на будівництві
машиніст екскаватора	2 100	робота на одноковшовому екскаваторі, наявність посвідчення 5 розряду
машиніст екскаватора	2 078	робота на одноковшовому екскаваторі, наявність посвідчення 4-5 розряду
машиніст крана (кранівник)	2 300	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті
машиніст крана (кранівник)	2 000	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті, попередньо телефонувати запитувати Вікторію Вікторівну
Машиніст крана автомобільного	1 600	водій автокрана, розвантаження цегли
Машиніст крана автомобільного	2 000	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька Наявність посвідчення кранівника
менеджер (управитель) із збуту	3 000,00	збут готової продукції, робота з клієнтами, співбесіда призначається після розгляду РЕЗЮМЕ
монтажник	2 500	монтаж металевих конструкцій, відповідальність, пунктуальність, без шкідливих звичок
Монтажник з монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій	1 600	Графік роботи з 8 до 17год.Робота на висоті, наявність посвідчення
муляр	1 800	з виконанням обов'язків бетоняра
муляр	2 500	робота на будівельних майданчиках по вул. Коперніка та вул. Федорова, робота на висоті
муляр	2 000	робота на будівництві, можливе стажування
Начальник цеху	3 500	технолог по виробництву цегли
офіціант	2 000	робота у Ресторані "Брама" по пр.Соборності. графік роботи: три доби через три доби
офіціант	1 500	робта в кафе "Ортеол"
перукар (перукар - модельєр)	1 147	обов'язки перукаря в перукарні "Любава", пр-т Соборності
перукар (перукар - модельєр)	1 150	обов'язки перукаря модельєра м. Луцьк вул. Лесі України
перукар (перукар - модельєр)	1 200	обов'язки перукаря-модельєра, робота в перукарні "Фрамезі", вул.Винниченка
перукар (перукар - модельєр)	1 200	обов'язки перукаря-стиліста чоловічого та жіночого залу, порядність, охайність, бажання працювати, відповідальність, салон-перукарня "Кредо", пр-т Відродження
підсобний робітник	1 147	виконання підсобних робіт для осіб з інвалідністю
підсобний робітник	1 147	вміти будувати вольєри
підсобний робітник	1 800	допоміжні та підсобні роботи на виробництві цегли, черепиці
підсобний робітник	1 150	Житлове будівництво, будівництво культурових споруд,Оплата праці відрядна
підсобний робітник	1 147	здійснення порізки паперу, пакування, встановлення люверсів, порізка пластику, порізка пластику,зшивка блоктів
підсобний робітник	1 300	прибирання зметів сміття, фізично міцна людина, піднімання вантажів, контейнерів для сміття

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Pałac Wilgów w Hołobach Палац Вільгів у Голобах

Na drodze Łuck-Kowel, nad rzeką Styr, znajduje się osiedle typu miejskiego Hołoby. Pierwsza wzmianka pisemna o nim pochodzi z 1544 roku.

На трасі Луцьк – Ковель, над річкою Стохід, розташоване селище міського типу Голоби. Перша письмова згадка про нього датується 1544 роком.

W XVI wieku Hołoby należały do dóbr królewskich i przyłączone były do zamku łuckiego. Według M. I. Teodorowicza nowa strona w historii wsi Hołoby zaczęła się pod koniec XVIII wieku, kiedy znalazła się ona w rękach Wilgów. Teodorowicz napisał o tym w swojej pracy „Wołyń w opisie miast, miasteczek i wsi” (1903). Założono tu wielki ogród ze zwierzyńcem i zbudowano pałac-siedzibę Wilgów. Obiekt nie należał do obronnych. Do tych celów służyły: ogrodzenie z trzech stron osiedla i jezioro od północnej strony. Niestety, do końca XIX wieku z tego pierwszego obiektu, pozostała jedynie brama wjazdowa. Obecnie jest ona zabytkiem o znaczeniu narodowym.

W okresie międzywojennym właścicielką pałacu została Maria Podlewska-Mianowska. Dzięki niej odnowiono stary ogród, posadzono sosnowy las i aleję oraz zbudowano dom dla zakonnic.

We wrześniu 1939 roku właściciele pałacu, państwo Mianowskich, usiłowano wywieźć na Sybir. Zostali oni nawet odwiezieni na stację do wagonów. Ale pan Mianowski był chory na gruźlicę i poprosił o to, aby skierowano go od razu na cmentarz, bo już nie żyłby długo. Uliłowali się nad nim. Mianowscy zamieszkali w budynku dla służ. Pomagał im lekarz Solman. Najpierw na gruźlicę umarł pan Mianowski, a w 1943 – pani Mianowska i lekarz.

Z historyczno-krajoznawczej pracy „Hołoby” (I.M.Pasiuk, W.P.Marczuk, 2007) możemy się dowiedzieć, że w kolejnych latach w byłym pałacu mieściły się: dom kultury, szpital wojskowy, szpital rejonowy, dom dla niepełnosprawnych dzieci, które uczyły się

w miejscowej szkole średniej i dom dziecka. Później pałac pozostawał bez gospodarzy, był niszczone i rabowane. Szczegółowy opis upadku odbył się w latach 90-tych zeszłego wieku. Obecnie zrujnowane ściany pałacu samotnie stoją pośród parku. Brama wjazdowa od 2011 roku pełni nową funkcję. Tutaj, po odnowieniu pierwszej kondygnacji odbywają się msze święte dla parafian Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej Patriarchatu Kijowskiego.

Pałac Wilgów – zabytek z okresu rozwoju pałacowego budownictwa. To niemy świadek historii, czekający na odpowiednie uczczenie.

Alona HARBARUK

U XVI st. Голоби належали до королівських маєтків і підпорядковувалися Луцькому замку. Згідно з нарисом М. І. Теодоровича «Волинь в описі міст, містечок і сіл» (1903 р.), якісно нова сторінка в історії Голоб розпочалася в кінці XVIII ст., коли село стало вотчинним володінням магнатів Вільгів. Тут розбили величезний парк зі звіринцем та звели палаццо-резиденцію шляхтичів. Споруда не належала до оборонних. Для безпеки мешканців служили огорожа з трьох боків поселення та плесо озера з північної сторони. На жаль, до кінця XIX ст. в'їзні ворота вже були єдиною спорудою, яка лишилася від первісної забудови. Нині вони є пам'яткою архітектури національного значення.

У міжвоєнний період власницею помістя стала пані Марія Подлевська-М'яновська. За її ініціативою було поновлено старий сад, посаджено сосновий ліс та алею, збудовано дім для монахинь.

У вересні 1939 року власників маєтку, панів М'яновських, хотіли вивезти до Сибіру. Їх уже навіть відвезли до товарних вагонів для відправки, але пан М'яновський був хворий на туберкульоз і попросив, аби його направили відразу на кладовище, бо жити йому лишилося недовго. Над ними змилювалися, поселили в будинку для слуг, де їх доглядав лікар Сольман. Від сухот спочатку помер пан М'яновський, а в 1943 р. – пані М'яновська та лікар.

Із матеріалів історико-краєзнавчого нарису «Голоби» авторства І. М. Пасюка та В. П. Марчука (2007 р.), ми дізнаємося, що в наступні роки у колишньому палаці розміщувалися будинок культури, військовий госпіталь, лікарня, будинок для дітей-інвалідів, котрі навчалися у загальноосвітній школі, дитячий будинок-інтернат. Згодом будівлі залишилися без господаря, їх поступово знищили та розграбували. Пік занепаду припав на 90-ті роки минулого століття. Сьогодні зруйновані стіни палацу одинокі стоять посеред парку. В'їзна брама з 2001 р. має нове застосування: нині тут, після реставрації першого поверху, проходять богослужіння для прихожан Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Палац Вільгів – пам'ятка архітектури періоду піднесення парадного палацового будівництва. Це німий свідок історії, який очікує на гідне пошанування.

Альона ГАРБАРУК

Z okazji pierwszego tygodnia ślubu dla cudownej pary,
Marty i Adriana Małysz
z najlepszymi życzeniami,
by szczęście nie znało miary,
by codziennie świeciło słońce,
a Wasze uczucie było wyjątkowo gorące.

Załączac moc życzeń zespół redakcyjny Monitora Wołyńskiego

Drodzy Heleno i Anatolu Babkin,
Minęło już 50 lat Waszej wspólnej podróży,
która zwie się życiem.
Z tej okazji życzymy Wam, aby ta podróż
nadal była ciekawa i ciągle przynosiła
coś nieoczekiwanego i radosnego.

Zespół redakcyjny Monitora Wołyńskiego

CZYTAJ!
ЧИТАЙ!

WWW.MONITOR-PRESS.COM

ВІВЧЕННЯ
ПОЛЬСЬКОЇ
МОВИ

Товариство польської культури на Волині ім. Еви Фелінської
оголошує набір учнів до суботньо-недільної школи
на 2013-2014 н.р.
для вивчення польської мови.

Початок занять – 1 жовтня 2013 року.
Запис до школи розпочнеться
1 серпня 2013 року.
Зацікавлених просимо телефонувати
за номером 72 54 99
з понеділка до п'ятниці від 12.00 до 15.00 год.

Dofinansowano ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

Monitor
Wołyński

Założyciel/Zasnovnik - Валентин ВАКОЛЮК
Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
Walenty WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
Marjana PECZENIUK/Мар'яна ПЕЧЕНЮК

Redaktor naczelny: Walenty WAKOLUK
Korekta: Jadwiga DEMCZUK, Wiktor JARUCZYK
Redaktor techniczny: Marjana PECZENIUK
Redaktor odpowiedzialny: Aleksander SWICA
Tłumaczenia: Switłana PYZA
Natalia DENYSIUK, Wiktoria ORZEŁ

Główny redaktor: Walenty WAKOLUK
Literaturny redaktor: Wiktor JARUCZYK
Techniczny redaktor: Marjana PECZENIUK
Wydawca: Aleksander SWICA
Переклад: Світлана ПИЗА
Наталія ДЕНИСЮК, Вікторія ОЖЕЛ

Adres redakcji:
43025 Луцьк, вул. Крилова 5/7
tel/faks (0332) 72 54 99
e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідчення про реєстрацію
ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
Тираж: 5000. Замовлення: 5649
Друк - Волинська обласна друкарня:
Луцьк, пр. Волі 27.
Друк офсетний, формат А 3